

λω, Ἄσε με κάτω, Στρουμπούλην Χορεύτριαν καὶ Κάλυκα Ρόδου — τὸ Ἄρθρον τῆς Δύτης με τὸν Κόδρον καὶ Ἑλένην Τζαύρα — τὸ Πιητὸν τῆς Ἐρήμου με τὴν Ζωίταν Κορινθίαν Ζεφείρον Μεσολογγίου, Κόδρον καὶ Ἀστέρα τοῦ Βέγα — ὁ Μικρὸς Διάβολος με τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Δαιμονάκι, Μέλαρα Διάβολον, Παρτασάκλι καὶ Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας — ὁ Ἀστὴρ τοῦ Πόντου με τὸν Βρετανικὸν Ἀστὴρα, Διάττοντα Ἀστὴρα, Ἐρυθρὸν Ἀστὴρα, Φωτοδόλον Ἀστὴρον καὶ Μαργαρηνὸν Ἀστὴρα — ὁ Ἄρσος κερως Ἑλασος με τὴν Μοῦσαν τῆς Ἀστρονομίας, Δύραν τοῦ Ἀρίονος, Ναυτοπούλαν, Μελαγχολικὴν Νάυτην καὶ Ναυαρχον τῆς Βαρέλλας — ὁ Κέδρος με τὸ Πιητὸν τῆς Ἐρήμου, Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνίδα — ὁ Κεραυτὸς με τὸν Ἀγγορολογιστὴν γωάταν, Ἀστέρα τοῦ Βέγα καὶ Πιητὸν τῆς Ἐρήμου — ὁ Μικρὸς Ἰάτριος με τὸν Πλάκ, Μυτιληνάρον Ἀρίωνα καὶ Φιλέλληνα Μικροσιάνην — ὁ Ἐξοχίτης Γάτος με τὴν Μαθητρίαν Καλλιτέχνίδα, Ναυτοπούλαν καὶ Μέλλουσαν Καλλιτέχνίδα — ὁ Φθιτοπωρινὸς Νῆξ με τὴν Γλυκεῖαν Ἀγάννην, Φιλιρμιον Ἴον καὶ Ἀτυχὴν — ὁ Ἄδων με τὸν Ἐρήμω με τὸ Ἀρχιζιζάνιον καὶ Βασιλέα τῶν Ἀθῶν — ὁ Πικρὸς Νῆξ με τὸ Ἀρχιζιζάνιον, Μικρὸν Κατεργάρον, Κρίκ-Κράπ καὶ Ζῆ Ζῆγ — ὁ Ναυτοπία με τὸν Ἑθνεκὸν Ἰγνον, Βικτωρίαν Ἀποστολίδου, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα καὶ Θεραπεινίδα τῶν Μουσῶν — ὁ Ἀρατὸς με τὸν Γουλιέλμου Τέλλον, Ἰονίον Πέλαγος [Ε] Ποιήτριαν Σαπφώ, Τηλεκλειδὴν καὶ Ἑλληνικὸν Δῖον.

τί εὐγενὴς ἢ Ροδοστεφανωμένη Δύσις νὰ σου προσέξῃ, τὸν ὄρατον ἀνοδοσμένην ! Σημαῖαν τῆς Ἑλευθερίας (ποῦ δὲν ἤσυχάζει, παρὰ ἀφ' οὗ μού γράψῃ) Ἡρωϊκὸν Μεσολογγίον (ἢ Κυρὰ Μάρθα δὲ πύξη με δλην της τὴν καρδιάν) Ἀρκάδα (ἐν Ἑλλάδι τὴν ἐπιστολήν σου, δὲν εἶνε δυνατόν νὰ μὴ σου ἀπῆνθησα δὲν ἠέ εὐρέσι πὼς ἐγγέλασα, δὲν εἶδα εἰς τὸ ὕψ' ἀρβ. 238 Φύρην Μιγδὸν σου, νὰ σε κάμῃ ὁ κ. τυπογράφος ... Ἀρκοῦδαν !) Λευκόπτερον Ἀγγελοῦ, Ἀπόγονον τοῦ Νέστορος (ἐστὶν αἰετὶς «Παιδικὸν Θεάτρον») Θάλασαν Μαυρογιάννη (ἢ ὅποια θανατῆσι τὸ Ἀρχιζιζάνιον) Ἰρηνόπτερον Ἑλπίδα, Γλυκεῖαν Ἑλλάδα (αἰ ταινία δὲν μου χρεῖζονται, παρὰ μόνον δὲν μου κάμνην καμμίαν παραγγελίαν τότε νὰ κόπησι τὸ κόκκινο χαρτάκι με τὴν διύθυνσιν καὶ νὰ το ἐσωκλήθῃ εἰς τὴν ἐπιστολήν σου) Πειρασμένον Καρχαρῖον (τὰ εἶδη μου εἰς τὴν μάμμη σου) Ἀρατὸν (ἀφ' οὗ ἀλλάξῃ, θὰ γίνῃ αὐτὸ) Ἀγγορολογιστὴν [Ε] καὶ ἢ περιγραφή σου ὄρατα καὶ τὸ ποικίλτον σου) Μαργολόλοδο, Ἑλένην Κοιναθίον (ὄρθαι αἱ λύσεις ἄλλὰ γράφονται εἰς ἰδιαιτέρον χαρτί) Ταπεινὸν Ἴον [Ε] διὰ τὴν ἐπιστολήν, τὴν περὶ καὶ ἔμμετρον σου ἐσ εἰς 3 τέρους διὰ τὸ ἐν Βρ. καὶ τοὺς 2 τοῦ ἄλλου κατέθεσα εἰς τὸ Ταμείον τῶν Ἀπόρων) Ἰπποκρίτου Μαντζουράνη (ἐστὶν αἰετὶς τὸ βραβείον) Πάλλουσαν Καρδίαν καὶ Ἰπποδαμῆστριαν (πολὺ μὲν εὐχαρίστησεν ἢ κοινὴ ἐπιστολή σας εἰς ἑμοὺς, βλέπω, ἦσαν πολὺ τὰ αὐτὰ ἔξοδα τῆς Δίκης) Ἀγριον Μάρτην, Μεγάλην Ἀρκτιον κτλ.

Εἰς δόσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 7 Μαΐου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις στέλλονται μέχρι τῆς 28 Ἰουνίου. Ο γόρτος τῶν λύσεων, ἐπὶ τοῦ ἐποικοῦ δέον νὰ γράφωσι τὰς λύσεις τῶν ἐπισημασμένων, καλεῖται ἐν τῷ Γραμματικῷ καὶ ἐν τῷ Ἑλληνικῷ, καὶ τὸ ἀποστέλλεται ἐν τῷ ἑξῆς 20 φύλλα καὶ τὰ ἀπὸ αὐτῶν.

- 280. **Λεξιγράφος.** Τὸ πρῶτον εἶνε πρόθεσις ἔργον Θεοῦ τὸ ἄλλο. Τὸ δὲν μου ἐστὶ χεῖρ σου τὸ ἔχεις, ἀνδρὸς ἀπ' ἄλλου. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἄρατος τοῦ Καυκάσου.
- 281. **Στοιχειογράφος.** Πλοῖσιος εὐθὺς θὰ γίνῃς, δταν ἕαν ποταμὸ Στάςπηγας του προεκτείνῃς μ' ἕνα γράμμα μοναχῶ. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Σοφοῦ Πιπτακῶ.
- 282. **Μεταγραμματισμός.** Βγάλε κάπα, βγάλε μ' Καὶ ἀμέσως θὰ φαῖν. — Εἰς τὴν γλῶσσα τὴν κοινή, — Ἀπὸ νόστιμου φαγι, Ἐνα γλυστέρῳ πανί. Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ταυρίτης [Ε]
- 283. **Αἰνίγμα.** Ἐκείνου ὅστις με γεννᾷ, τὴν δόξαν συστατικῶ Πλὴν δὲ αὐτὸ μετανοῶ, καὶ κλειδί καὶ διακρούω. Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Πιητῶ τῆς Ἐρήμου [Ε]
- 284. **Τρίγωνον.** Τὸ πρῶτόν μου εἶνε καρπὸς γλυκύτατος κι' ἄραιος. Τὸ δευτέρον μου συναντᾷ συχνά τὴν Ἰστορίαν. Τὸ τρίτον μου εἶνε ἄνθρωπος, ἐκ τῆς Γραφῆς, [ἀρχαῖος].
- 285. **Ἀσθή.** Στὸ τέταρτόν μου θὰ ἴδῃς ἀπλὴν ἀντωνυμίαν. Τὸ πέμπτον δὲ καὶ ἔσχατον θὰ γράψῃς μ' εὐκόλιαν. Ἐστὶν ὑπὸ τῆς Ἑλληνιστοῦ.
- 286. **Ἀσθή.** Νάνικατασασθούσι ἄσπερισκοὶ διὰ γραμμάτων, ὥστε νάναγι- νασκίονται; καθέτως καὶ ὀρι- ζοντίας ὄρη Ἀσία καὶ Ἑλ- δος, διαγωνίως δὲ πόλις ἀρ- χαιά καὶ ἄλλην συγγραφεύς.

- 286.—287. **Κεκοιμημένα ὀνόματα πτηνῶν.**
  - 1.— Πόλιμος ἔνδοξος εἰρή ης ἀδόξου αἰρτώ-τερος.
  - 2.— Κατῆ ἀπαρχῆς γίγεται τέλος κακόν.
- 288. **Ἀπορία.** Εἰς ἐν ἄδειον δωμάτιον εὐρίσκοντο τὸ τίποτε καὶ τὸ τί. Τὸ τί ἔφυγεν ἀπὸ τοῦ παράθυρον, τὸ τίποτε ἀπὸ τὴν θύραν. Τί ἔμεινεν εἰς τὸ δωμάτιον; Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ηρώδοτος Σίρου [Ε]
- 289.—291. **Μεταμορφώσεις διὰ φωνηεντόλιπων.**
  - 1.— Ὁ Ἀναρίας διὰ 4 φωνηεντόλιπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Φαίδων.
  - 2.— Ὁ ὀκνηρὸς διὰ 4 φωνηεντόλιπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Ἐπιμελής.
  - 3.— Ὁ ἀκάθαρτος διὰ 3 φωνηεντόλιπων μεταμορφώσεων νὰ γίνῃ Λεῖρος.
- 292.—296. **Μαγικὴ Συλλαβή.** Τῆ ἀνταλλαγῆ ἐνὸς γράμματος ἐκάστη τῶν κάτωθι λέξεων διὰ μίαν συλλαβῆν, πάντως τῆς οὐτῆς, νὰ σχηματισθῶν ἄλλαι ὅσαι λέξαι: **Ἀύλαια, ὄκνος, πήρα, ἴδωτα, θέρμαι.** Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀσάτου τοῦ Βέγα [Ε]
- 297. **Φωνηεντόλιπον.** * * * * * ἔντ-κρὸν-πλς-πν-ρς-κμν Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Ἀγγορολογιστοῦ.
- 298. **Γρίφος.**

Ω	α	β	γ	δ	ε	ς	ζ	η	θ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω
εἶδω																									
α	β	γ	δ	ε	ς	ζ	η	θ	ι	κ	λ	μ	ν	ξ	ο	π	ρ	σ	τ	υ	φ	χ	ψ	ω	σε, δε.
																									α π λ ξ

Ἐστὶν ὑπὸ τοῦ Γουλιέλμου Τέλλου.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίαν καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ἘΝ ἜΤΟΣ Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.—Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8 Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦναι τὴν 1ην ἐκαστοῦ μηνὸς καὶ εἶνε προπληρωτέαι δι' ἕν ἔτος.	ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ	ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 15.—Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθήναις Ὁδὸς Αἰόλου, 117, ἔναντι Χρυσοσηλαιωτισσῆς
Περίοδος Β'—Τόμ. 6^{ος}.	Ἐν Ἀθήναις, τὴν 22 Μαΐου 1899	Ἔτος 21^{ον}.—Ἀριθ. 21

ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΡΟΓΗΡΟΥ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 161)

— Ποιοὶ εἶνε αὐτοὶ ἐδῶ; εἶπεν ὁ ἐπὶ κεφαλῆς τῆς περιπολίας ὑπαξιωματικὸς.
— Λαθρεμποροὶ θὰ εἶνε, δὲν βλέπεις καὶ τὰ σακιά τους; εἶπε κάποιος.
— Σωστά, ἐπανέλαβεν ὁ ὑπαξιωματικὸς. Οἱ δυστυχισμένοι! Ἀς τους ἀφήσωμε νὰ ἡσυχάσουν! Σιγά, βρὲ παιδιά, μὴν χτυπάτε τὰ πόδια σας καὶ τοὺς ξυπνήσωμε! Ἐμπρός.
Καὶ ἡ περιπολὸς ἀπεμακρύνθη ἀκροποδητῆ, διὰ νὰ μὴν ἐξυπνήσῃ τοὺς δεθῆν κοιμημένους.
Μόλις ἐξηφανίσθη, οἱ Γάλλοι ἀνεπήδησαν καὶ ἐπανέλαβον τὴν πορείαν των, γελῶντες με δλην των τὴν ψυχὴν διὰ τὴν ἀφέλειαν τῶν Ἰσπανῶν στρατιωτῶν.
Ὅταν ἐφθασαν εἰς τὸν λιμένα, ἐκρύβθησαν ἀμέσως ὀπισθεν ἐνὸς σωροῦ λίθων καὶ ἄλλης οἰκοδομησίου ὕλης, ἀποτεθειμένης ἐκεῖ διὰ τὴν ἐπισκευὴν τοῦ τελωνεῖου, καὶ ὁ Ρογήρος μόνος του μετέβη πρὸς ἀναζητήσιν τῆς λέμβου του.
Ἐπροχώρησε μετὰ προσοχὴν, φοβούμενος μήπως πάθῃ καὶ αὐτὸς ὅτι ἔπαθαν ὁ Παπαφίγκος καὶ ὁ Λαδουρέκος μετὸς τελωνοφύλακας.
Εἰς μάτην ὅμως ἐξηρεύνησε τὸ μέρος, ὅπου εἶχε προσδέσῃ τὴν σκάφην, τὰ περίξ καὶ ἔδον τὸν λιμένα ἐπὶ τέλους. Αἱ ἐρευναὶ του ἔμειναν ἀκαρποί.
Ἡ ὄρα ἐπρωχώρησε καὶ ἔπρεπε νὰ πορασίσουν τὶ θάποκαμόνον, πρὶν ἐξημερῶσιν. Ὁ Ρογήρος ἐπέστρεψε πρὸς τοὺς συντρόφους του καὶ ἀνέφερε μελαγχολικῶς τὰ διατρέχοντα.
— Τὴν ἐκλεψαν! εἶπεν ὁ Λαδουρέκος.
— Μπορεῖ, ἀπήντησεν ὁ Παπαφίγκος, μὰ με αὐτὸ δὲν βγαίνει τίποτε. Τώρα πρέπει νὰ ἰδοῦμε κατὰ ποῦ θὰ βάλωμε τιμόνι.

Ἄν δὲν ἦταν τόσο μακριά, μπορούσαμε νὰ πάμε κολυμβῶντας! . . .
— Ναί, ἀλλὰ εἶνε πολὺ μακριά, ἀπήντησεν ὁ Ρογήρος. Πρέπει νὰ βροῦμε ἄλλον τρόπο. Τί λέτε, παιδιά; Ἄν τραβούσαμε ἕνα τὲ κανένα σκοπὸ, ἂν τοῦ ἐβουλόναμε τὸ στόμα, γιὰ νὰ μὴ φωνάζῃ; καὶ ἂν ἀνοίγαμε κχιμῖα πόρτα; . . . Δὲν θὰ ἦταν καλὰ;
— Κατὰ δυστυχίαν, τὰ κλειδιά δὲν τᾶχουν οἱ σκοποί. Πρέπει νὰ τὰ βάλωμε με εἴκοσι ἀνθρώπους, γιὰ νὰ ραβάζουμε ἕνα κλειδί. Καὶ εἴμαστε τρεῖς.
— Καὶ δὲν κατεδαίνουμε μετὰ σκοπὸν ἀπὸ τὸ τεῖχος; Τί τὴν θέλωμε τὴν πόρτα; Σχοινία ἄλλο τίποτε ἐδῶ.
— Λαμπρά, λαμπρά, ἀνεφώνησεν ὁ Παπαφίγκος. Νὰ μερικὰ σχοινία ἐδῶ χάμω ἄς τὰ πάρουμε καὶ ἄς τραβοῦμε

πρὸς τὸ μέρος τοῦ τεῖχους. Καὶ γρήγορα! Καὶ ὁ Παπαφίγκος, ἐκδηλών τὴν συγκατάθεσιν του διὰ τὸ λαμπρὸν τοῦτο σχέδιον, ἐρύναξε μερικὰ σχοινία ἀρετοῦ μήκους, χονδρὰ καὶ στερεὰ.
Οἱ τρεῖς φίλοι ἐξηκολούθησαν τὸν δρόμον των, μὴ ληθμονήσαντες καὶ τὰς «ἀποσκευὰς» των, μετ' ὀλίγον δ' εὐρέθησαν εἰς τὸν δρόμον, τὸν ἄγοντα πρὸς τὰ ὀχυρώματα.
ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.
Εἰς τὸ ὁποῖον βαίεται πολὺ μῆαροῦτι ΔΙΑ ΤΑ ΣΠΟΥΡΓΙΤΙΑ.
Τὰ τεῖχη τοῦ Κάδιξ ἐφυλάσσοντο με ἰδιαιτέραν προσοχὴν, ἕνεκα τῆς παρουσίας τοῦ γαλλικοῦ στρατοῦ.
Ἄνα ἑκατὸν μέτρα ἦσαν τοποθετημένοι σκοποὶ πύοπλοι, ὑποχρεωμένοι νὰ φωνάζουν κάθε πέντε λεπτά ὁ εἰς πρὸς τὸν ἄλλον: « Φύλακες γρηγορεῖτε! . . . »
Τοῦτο ἦτο προληπτικὸν μέτρον, σκοπὸν ἔχον νὰ ἐμποδίσῃ τοὺς φύλακας νὰ ποκοιμῶνται εἰς τὴν θέσιν των, καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἐγρηγορίαν αὐτῶν καθ' ὅλην τὴν νύκτα.
Δι' αὐτὸ οἱ ἥρωές μας εὐρέθησαν εἰς πολὺ ὄσχημην θέσιν. Ἐὰν ἐφόνευον τὸν ἕνα ἐκ τῶν σκοπῶν, οἱ ἄλλοι, μετὰ τὴν παράδον των πέντε λεπτῶν, ὄντελαμβάνοντο τὴν ἑλλειψιν αὐτοῦ, ὡς ἐκ τῆς σιωπῆς του, καὶ ἀμέσως ὀλοκλήρος ἢ φρουρὰ θὰ ἐκαλεῖτο εἰς τὰ ὄπλα καὶ θὰ ἐσπευδεν ἐπὶ τόπου.
— Δὲν πειράζει, εἶπεν ὁ Παπαφίγκος, ὅταν ὁ Ρογήρος προέβαλε τὴν ἀντίρρησην αὐτῆν. Δὲν ἦτο δυνατόν

Ὁ σκοπὸς ἐδημάτιζεν ἐπάνω-κάτω. . . » (Σελ. 166, στήλ. α')

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.

νά μας έλθουν όλα δεξιά, και πρέπει να τα καταφέρωμεν, όπως είπαμε προεφάρμοσεν.

Ο Λαδουρέκος προσεφέρθη να επιβάλη αιχμήν εις ένα εκ των σκοπών, και εξήτησεν από τον Ρογήρον το έγχειρίδιόν του.

— Τι να το κάμης το μαχαίρι; Μηπως έχεις σκοπό να τον ξεκάμης τον δυστυχισμένο; ήρωτησεν ο μικρός.

— Αμέ τι; απήντησεν εκπληκτικός ο Λαδουρέκος.

— Διάβολε! είπεν επεμβαίνων ο Παπαφίγκος. Δεν είναι περιστασις αυτή δια να κάμωμεν τους αίσθηματίας. Έπειτα πολέμοιμεν με τους φυσικούς μας έχθρούς, και αν συναντηθούμεν αὐριο μαζί τους εις το πεδίο της μάχης, δεν θάναλλάξουμε βέβαια φιλοφρονήσεις! "Αν ο γενναίος αυτός Ισπανός, που τον λυπάσαι τώρα, μάς έπερνε μυρωδιά και ήξευρε ποιοι ήμεθα, θάρρους να μάς φυτέψη, καμμία σφαίρα; Ναι ή όχι;

— Αλήθεια, είπεν ο Ρογήρος. Πρόσεξε όμως, καλέ μου Λαδουρέκε, να κάμης ό,τι μπορείς, για να μη τον σκοτώσης έντελώς.

— Είμεθα σύμφωνοι! Εμπρός λοιπόν.

— Είς τάξιν απάρσεως! διέταξεν ο Παπαφίγκος.

Ο Λαδουρέκος απέμακρύνθη και ήρχισε να προχωρή, έρωπιν μέσα εις τα χόρτα, τα όποια ήσαν αρκετά ύψηλά και τον εκάλυπτον όλόκληρον.

Ο σκοπός εβημάτιζεν επάνω-κάτω, ρίπτων συχνά βλήματα προς το μέρος του γαλλικού στρατοπέδου, χωρίς να στρέψη πηδῶς προς την πόλιν, όπόθεν δεν είχε να φοβηθή κανένα κίνδυνον.

Ο Λαδουρέκος έπροχώρει με μεγάλην προσοχήν, ανασηκίωνων που και που το κεφάλι του, δια να μη χάση τον δρόμον.

Ο Ρογήρος και ο Παπαφίγκος τον ήκολούθησαν μετ' άλλων, έτοιμοι να τρέξουν προς βοήθειάν του εν ώρα ανάγκης, άλλ' εις αρκετήν απόστασιν πάντοτε, ώστε να μη έμποδίζουν τας κινήσεις του.

Ο Λαδουρέκος, συρόμενος τοιουτρόπως, έφθασεν εις απόστασιν ενός μέτρου από τον σκοπόν.

Αίφνης ώρθώθη αποτόμως, επέπεσε κατά του στρατιώτου και τον ήρπασεν από τον λαιμόν, σφίγγων αυτόν δυνατά με τα σιδερένια του δάκτυλα.

Ο Ισπανός ηνοιξε το στόμα δια να φωνάξη βοήθειαν.

Ο Λαδουρέκος του ένέπηξε το έγχειρίδιον εις το στήθος.

Ο στρατιώτης κατέπεσεν άπνους, με ένα υπόκωφον γογγυσμόν.

— Λαμπρά, έπιθύρισεν ο Παπαφίγκος. Και τώρα δρόμο! . . .

Έξετύλιξεν εν από τα σχοινία, τα όποια είχαν αρπάξη κάτω εις τον λιμένα,

και έδωσε στερεά την μίαν του άκρον εις εν δενδρόλιον, εύρισκόμενον εκετ πλησίον.

— Πρώτα ο μούτσος, είπεν ο Πεζοναύτης με τονον μη επιδεχόμενον αντίρρῃσιν' έπειτα εσύ, Λαδουρέκο' κ' εγώ τελευταίος. Ένας-ένας όμως χωριστά, για να μην τύχη και σπάση το σχοινί.

Την στιγμήν εκείνην ήκούσθη μακρόθεν ισπανιστί: «Φύλακες, γρηγορείτε! . . .»

Η φωνή έπλησίαζεν, επαναλαμβανόμενη, και μετ' άλλων άντήχισεν εξ απόστασεως εκατόν μόνον μέτρων.

Ο Παπαφίγκος ήκουσε προσεκτικά.

Όταν ήλθεν η σειρά του δυστυχούς σκοπού, ο όποιος δεν ήδύνατο να πάνησῃ— και με το δίχηρο του ο άνθρωπος! — ο Παπαφίγκος επανέλαβε την κεκανονισμένην φράσιν, μασσημένα κάπως, δια να μη δώση ύπονοιās ως εκ της προφοράς του, η όποια δεν ήτο άμειπτος.

— Τώρα, παρατήρησεν, έχομεν πέντε λεπτά μπροστά μας και πρέπει να τα έπωφελήθουμε. Κατέβα, μούτσο, και όταν άράξης κάτω 'στὸν τράφο, σφύριξε σιγά-σιγά.

Ο Ρογήρος ήρπασε το σχοινίον, έκρεμάσθη και έγλύστρησεν εις την άβυσσον.

Μετ' άλλων έκαμε το συμφωνηθέν σύνθημα, και ο Λαδουρέκος έκρεμάσθη δεύτερος από το σχοινίον, και ήρχισε να γλυστρά κάτω.

Μόλις όμως είχαν εξαφανισθή και αυτοί, ότε κλαγγή όπλων ήκούσθη εις απόστασιν άλλων βημάτων.

« Χίλια εκατομύρια! έδρουγήθη ο Παπαφίγκος. Η περιπολία μάς ζυγώνει! Πρέπει να του δίνωμε ανοιχτά. Είδεμή κακά την έχομε! Έγώ δεν ξεύρω το σύνθημά τους, έπειτα τα ρούχα μου φωνάζουν από μακρῶς, και κοντά 'στ' άλλα, το σώμα αὐτουου του γενναίου Ισπανου, δεν θα με καλοσυστήση βέβαια!

— Έ! έφώναξε, κύπτων προς την τάρρον.

— Έ! απεκρίθη ο Λαδουρέκος.

— Δίνε του, κουμπάρε! Έφάνηκε έχθρική παντιέρα!

— Καλά, μόδα τον κάβο!

— Δμόλησα!

Και ο Παπαφίγκος, διακρίνων τώρα δεκάδα ανθρώπων, προχωρούντων προς αυτόν εν βία, ήρπασε το σχοινίον, έκρεμάσθη και ήρχισε να γλυστρά.

Εὐτυχῶς το σχοινίον ήτο στερεόν και άντείχεν εις το διπλοῦν βάρος των δύο ναυτῶν, κατερχομένων ταυτόχροτως. Με όλην την ταχύτητα όμως που τα εκατάφερον ο Παπαφίγκος, ο επι κεφαλῆς της περιπόλου αξιωματικός τους άντελήφθη.

— Είς τα όπλα! έφώναξε.

Κατόπι, διευθυνθείς προς το μέρος όπου κατέκειτο νεκρός ο δυστυχής σκοπός, έμάντευσεν άμέσως περι τίνος έπρόκειτο, καθ' όσον μάλιστα η απόδρασις των φυλακισμένων είχε γίνη γνωστή πλέον.

— Ανεβάτε 'στὸν τοίχο, παιδιά, και φωτιά 'στὰ σκυλιά! διέταξε.

— Λογαγέ μου, είπεν εις των στρατιωτῶν, να ένα σχοινί που κρέμεται από τον τοίχο εδώ πέρα, ως κάτω.

Ο αξιωματικός προσέτρεξεν άμέσως, και ξεφουλκήσας, απέκοψε το σχοινίον, εκ του όποιου ήσαν κρεματμένοι οι δύο ναῦται.

Διπλή κραυγή ήκούσθη, και κατόπιν ο παφλασμός του ύδατος της τάρρου, έντος του όποιου κατέπεσαν.

Οι Ισπανοί, αφού άνέμειναν άλλων και δεν κατόρθωσαν να διακρίνουν τίποτε κάτω, εκένωσαν τα όπλα των εις τον αέρα.

Εδπλασίασαν τους σκοπούς, διέταξαν μερικούς άνδρας να κατοπτέουσιν τα περίξ, και μετ' άλλων η περιπολία απέμακρύνθη. Ο αξιωματικός μετέβη εις τον πλησιέστερον σταθμόν, δια να παραλάβη ακόμη μερικούς στρατιώτας, προς καταδίωξιν των δραπετῶν, εν η περιπτώσει οὗται δεν είχαν πνιγή καθώς έπεσαν μέσα εις το βαθύ νερόν.

Ο Παπαφίγκος και ο Λαδουρέκος την είχαν γλυτώση τῶ θντι.

Κολυμβηταί πρώτης τάξεως και οι δύο, κατόρθωσαν να σωθῶν, με την άνάμνησιν μόνον της φοβεράς συγκινήσεως και ενός άπροσοκῆτου λουτροῦ, μετὰ το πρώτον που είχαν κάμη ήδη εις την φυλακήν. . .

Μόλις εβγήκαν εις την επιφάνειαν, μετὰ την πτώσιν των, είδαν τον Ρογήρον, να κάθηται εις ένα ογκόλιθον, εξέχοντα της επιφανείας του ύδατος, και να φυλάττη τους αίχμαλώτους.

Ο Παπαφίγκος τῶ ένευσε να τους ακολουθήση, και κολυμβῶντες και οι τρεις, απέμακρύνθησαν άθορόβως χωρίς να τους άντιληφθῆ κανείς.

Έννοείται, εις το κολύμβημά των δεν είχαν λησμονήση τον Ρενῶ και τον Μπρόουν, τους όποιους επήραν μαζί, άδιαφοροῦντες εαν οι σύντροφοι των αυτοί, θέλοντες και μη θέλοντες, επιναν και άλλων νερό παραπάνω. Έκολυμβούσαν τοιουτοτρόπως με το ένα χέρι, κρατοῦντες με το άλλο την λειαν των, και προχωρούντες πάντοτε σύρριζα εις το τείχος, δια να μη φαίνονται.

— Καιρός είναι ναράξωμε! έπιθύρισεν ο Παπαφίγκος. Έχω όμως την ιδέα πως αυτά τα σκυλιά, οι στεφανοί, θα χαλάσουν τον κόσμο να μας τσακώσουν. Κ' επειδή δεν είμαστε πολλοί, για να τους πάρωμε φαλάγγι, την έχομε σκοῦρα.

— Κ' εγώ έτσι λέω, είπεν ο Ρογήρος.

— Λοιπόν τα μάτια μας τέσσερα και σκασμός, τσιμουδιά!

Έπλησίασαν εις την όχθην, και προστατευόμενοι από το πυκνόν σκότος της νυκτός, απέβησαν εις την ξηράν, χωρίς να τους διακρίνη η φρουρά.

Ο μεγαλύτερος κίνδυνος είχε παρέλθη. Έπρέπεν όμως τώρα να φθάσουν και εις το στρατόπεδον. Και δια να το κατορθώσουν, έπρεπε να διαφύγουν όλα τάποσπάσματα, τα όποια βεβαίως θα είχαν άποσταλή καθ' όλας τας διευθύνσεις προς σύλληψιν των, κατόπιν των διατρεξάντων.

— Να ιδούμε που εύρισκόμεθα πρώτα, είπεν ο Ρογήρος. Πρέπει να τραβήξουμε νοτιοδυτικά. Το νου μας μη χάσωμε το δρόμο, γιατί αν πέσωμε 'στὰ χέρια των Ισπανῶν, δεν μάς γλυτώνει τώρα ούτε ο Πάπας.

— Σωστά! είπεν ο Παπαφίγκος.

Έκ της θέσεως των άστρων, εύρήκαν άμέσως τον βορράν.

— Πρίμα τώρα κατά το στρατόπεδο, είπεν ο Πεζοναύτης, το τιμόνι αὐτοῦ!

Οι τρεις φίλοι έπροχώρησαν με ταχύ βήμα. Τα βάσανά των όμως δεν είχαν τελειώση.

Δια να μη φραθοῦν από τας περιπολίας, απέφυγαν τους δρόμους, εδάδιζαν δια μέσου των άγρῶν, έπωφελούμενοι πάσης άνωμαλίας του εδάφους, δια ναποκρῦπτονται εκάστοτε.

Βαδίζοντες τοιουτοτρόπως, έφθασαν παρὰ τα έρείπια ενός φρουρίου, όποτε ήκουσαν εξαίφνης όπισθεν των καλπασμούς ήππων.

Δεν ήτο δυνατόν πλέον να όπισθοχωρήσουν. Οι ήπεις επλησίαζαν ταχύτατ.

Έμπροσθεν αὐτῶν εξετεινέτο μία άπεραντος πεδιάς, γυμνή καθ' ολοκληρίαν, χωρίς ούτε ένα καν θάμνον, δια να τοις χρησιμεύση ως κρύπτη και καταφύγιον.

Δεν έπετρέποντο πλέον δισταγμοί.

— Εμπρός, μέσα 'στὸν πύργο! είπεν ο Ρογήρος.

— Χμ! έπιθύρισεν ο Λαδουρέκος. Ξέρεις πως θα μάς ξετρυπώσουν αυτά τα σκυλιά εκει μέσα; Μία χαρά!

— Μπορεί, είπεν ο Ρογήρος, άλλ' αφ' ου δεν έχωμε άλλο μέσον σωτηρίας, πως θέλεις να διαλέξωμε και το καλλίτερο;

— Ο μούτσος έχει δικηο, επένευσεν ο Παπαφίγκος. Τώρα ράψε τα χείλια σου καλά και ως τραβάμε!

Οι φυγάδες εισήλθον εις το έρείπιον, εξαφανισαντες έπιμελῶς όπισθεν των τα ήχνη των βημάτων των, άνήλθον τας κλονουμένας βαθμίδας της κλίμακος και έσταμάτησαν εις το πρώτον πάτωμα.

(Έπειτα συνέχεια) ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΑΝΗΣ [Κατὰ το γαλλικόν του Jacques Lemaire]

ΣΤΙΧΟΙ ΕΚ ΤΗΣ ΠΕΙΡΑΣ

Φως ματιῶν και φῶς του Νου
είνε δῶρα τουρανοῦ,
που όπου τρέξω με φωτίζουν
και να πέσω μ' έμποδίζουν.

Μ' αν η Τύχη μου θελήση
εν' από τα δυο να σῶσῃ,
ας μου κάμη αὐτή τη χάρι:
των ματιῶν το φῶς να πάρη.

Ι. Γ. ΓΙΑΝΝΟΥΚΟΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΕΚΘΕΣΕΙΣ Η ΕΚΘΕΣΙΣ ΤΩΝ ΑΝΘΕΩΝ

περασμένον Σάββατον επήγα εις την Έκθεσιν των Άνθοῶν και Φυτῶν, την όποιαν διωργάνωσε κ' έπέτεος η Βιοτεχνική Εταιρία εις το Ζάππειον. Πρὸ άλλιου καιροῦ, εις την Καλλιτεχνικὴν Έκθεσιν, είδα πολλά άνθη ζωγραφισμένα. Προηθές ακόμη, εις την Έκθεσιν του Παρνασσου, είδα πληθος άνθη, όλόκληρον πρωτομαγιάν, από πηλόν, από κηρόν, από χαρτί. . . Άνηθα θυμάσω και σήμερα, αλλά φυσικά, αλλά ζωντανά, με άρωμα και με δρόσον. Νά, αὐτή είναι η αληθινή Πρωτομαγιά! Αὐτή είναι η Έκθεσις που μου φανερόνει πόσον η Φύσις είναι ανωτέρα, και πόσον αδυνατεί η Τέχνη, με όλας της τας προσπαθείας, να την μιμηθῆ και να την φθάση!

Τρεις μεγάλοι αθῶσοι του Ζαππειου είναι γεμάται από άνθη και από φυτά. Απέξω, εις την κυκλοτερη αύλην, η μουσική διαχύνει κύματα αρμονίας. Ο κόσμος κυκλοφορεί πυκνός, φαιδρός, γελαστός, παρατηρῶν και θαυμάζων. Και τα άνθη εκτυλίσσουν τα ώραία των χρώματα και διαχύνουν παντού τας γλυκειάς των εὐωδίας. Πανήγυρις ανταξία της Άνοιξεως και του Μαΐου.

Περιέρχομαι την μεγάλην αὐτὴν παράταξιν. Ιδοῦ το τμήμα των Φιλανθῶν, ιδοῦ το τμήμα των εξ επαγγέλματος Άνθοκόμων. Και εις τα δυο ο αὐτός πλοῦτος, η αὐτή φιλοκαλία τοποθετήσεως, η αὐτή ποιικιλία και ώραιότης σχημάτων και χρωμάτων. Μία πελωρία άνθοδέσμη πανσέδων, όλων των ειδῶν, ένα θυμάσιον κανιστρον ώχρῶν γαρυφάλων, μία εξασία άγκαλις ρόδων ποικίλων, μένουν ακόμη εις τα μάτια μου, ως τα ώραιότατα εκθέματα αὐτοῦ του Τμήματος.

Άλλά προτιμῶ το πρώτον, το τμήμα των Φιλανθῶν. Οι εξ επαγγέλματος Άν-

θοκόμοι είμπορεῖ κανείς να εἴπη ότι καλλιεργῶν τα άνθη και από συμφέρον, διότι τα έμπορεύονται. Άλλ' οι φιλανθεις τα καλλιεργῶν εξ άγνης άγάπης προς τα ώραιότερα, τα ποιτικώτερα, τα ευγενέστερα των πλασμάτων του Θεου!

Και το τμήμα τουτου της Έκθέσεως απέδειξεν, ότι επληθύνθησαν εις τας Άθήνας οι φιλανθεις, — δείγμα πολιτισμοῦ και ημερώσεως, καθώς λέγουν οι μεγαλύτεροι. Έκεινοι έστόλισαν την Έκθεσιν με τα σπανιώτερα, τα επιμελέστερον καλλιεργημένα και περισσότερον ανεπτυγμένα φυτά, η δε κυρία Καλογεργῆ, η πλέον ένθουσιώδης φιλανθης της πρωτευούσης, η οικία της όποιας είναι αληθινῶς παράδεισος άνθων και φυτῶν, απέστειλε τῶσον ώραία δείγματα της ευγενούς αὐτῆς στοργῆς, ώστε δικαίως ανεκηρύχθη η βασιλις των εκθετῶν.

Δεν είναι δυνατόν να σας περιγράψω εδώ όλα τα σπάνια άνθη και φυτά, τα όποια είδα. Θα έγγραφα όλόκληρον έγχειρίδιον Φυτολογίας. Έπειτα είμαι ακόμη τόσον θαμβωμένη από τον πᾶσινον εκείνον πλοῦτον, ώστε θα ήθελα καιρόν και καιρόν δια να ξεκαθαρίσω τας έντυπώσεις μου.

Και όμως μου είπαν, ότι η Έκθεσις δεν ήτο όσον έπρεπε πλουσία, διότι δεν έλαβαν μέρος εις αὐτήν όλοι οι Άνθοκόμοι των Άθωνῶν. Αδιάφορον! Έγώ απήλαυσα τόσον πολύ, ώστε άλλων με μέλει αν τα εκθέματα δεν ήσαν διπλάσια. Είμαι πάντοτε όλιγαρκής. . .

Υπήρχε και εν μικρόν τμήμα Λαχανικών, Όπωρῶν και Κηπουρικῶν έργαλειών. Είς αὐτο έθαύμασα άγκινάρες μεγάλες ως καρπούζια, σπαράγγια χορδῶσαν άγγουράκια, πράσα και κουκιά έκτακτα, φράουλες, κεράσια, και άλλα όπωρικά πρώιμα η έκτάκτου αναπτύξεως, άρώματος και . . . ίσως γεύσεως.

Άλλ' από αὐτο το τμήμα ήναγκάσθη να φύγω γρήγορα, διότι η μικρά αδελφή, η όποια με συνώδευεν, ήρχισε να δείχνη διαθέσεις πολυ λαϊμάργους. . . Δεν είχαν άδικον η καίμενη, αφ' ου και πολλοί μεγαλύτεροι επήλθον τα ίδια. . .

Όταν εφθάσαμεν εις το «μετάλλινον άντρον» του κ. Χαρίση, — εν καλλιτεχνικώτατον κίσκε δι' άνθη, με τεχνητους σταλακτίτας, με μουσικήν, η όποια έπαιξε κρυμμένη, και με νερόν το όποιον έτρεχεν άόρατον και έβρεχε τα πολυτρίχια, που ήσαν γύρω-γύρω, — η μικρά αδελφή ήθελε και καλά να καθίση εις μίαν από τας δυο μικροσκοπικας πολυθῶνας, από μελιχρόν βελούδον, οι όποια υπήρχον εις το μέσον του άντρου . . . κενά! Επέμενε μάλιστα τόσον πολύ, λέγουσα ότι αὐται είναι επίτηδες δια παιδάκια, ώστε ήναγκάσθη πλέον να φύγω από την Έκθεσιν όλως διόλου.

Η ΕΛΠΙΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΒΡΑΒΕΥΘΕΝΤΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ΜΑΡΙΚΑ ΧΡ. ΣΑΛΙΑΡΗ

Βραβεύθεισα εις τον 55ον Διαγωνισμόν των Δύσεων υπό το ψευδώνυμον «Φθινοπωρινή Νύξ.» (Ίδε «Διάπλασιν» του 1898, σελ. 427.)

Η ΣΥΝΕΙΔΗΣΙΣ

Νηπιακός Διάλογος

Π Ρ Ο Σ Ω Π Α

ΚΑΛΛΙΤΣΑ πέντε ετών ΖΩΪΤΣΑ έπτά ετών } αδελφούλες

ΚΑΛΛΙΤΣΑ — Παράξενη πού σου είνε και αυτή ή Κυρία ! (Ανασηκώνει την ποδιάν της από τας άκρας και την δείχνει προς την αδελφήν της) Μά πέ μου, ΖωΪτσα, 'ςτό Θεό σου, βρίσκεις έσθ λερωμένη την συνείδησί μου ;

ΖΩΪΤΣΑ. — (Έκπληκτος) Ποιά ; ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — (Ανασηκώνουσα ακόμη περισσότερο την ποδιάν της) Νά, τή συνείδησί μου. ΖΩΪΤΣΑ. — Πώς το είπες ;

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Κουφή είσαι ; (Δυνατά.) Τή συνείδησί μου. . . την ποδιά μου, πώς το λένε ;

ΖΩΪΤΣΑ. — (Κάμουσα τον σταυρόν της.) Και την ποδιά σου έσθ την λές συνείδησι ; ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Άμέ; δέν το ξέρεις; Έτσι την λέει ή Κυρία.

ΖΩΪΤΣΑ. — (Γελώσα δυνατά.) Χά, χά, χά! . . καλέ τί λές! . . . χά, χά, χά! . . . κουτή! κουτή! χά, χά, χά!

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. (Θυμωμένη.) Τί γελάς; Έσθ είσαι κουτή! Έμένα θά μου πής, πού άκουσα την Κυρία νά το λέγη καθαρά; ΖΩΪΤΣΑ. — (Παρά ακόμη) Μά τί σου είπε;

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Νά τίμου είπε: (Σοβαρώ.) «Κυρία Καλλιτσα, πρέπει νά έχης καθαράν την συνείδησίν σου!»

ΖΩΪΤΣΑ. — Έ, και πώς εκατάλαβες, ότι συνείδησις θά 'πῆ ποδιά;

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Άμ, δέν ήθελε και καμμία φιλοσοφία! άφ' ου μου την έδειξε; ΖΩΪΤΣΑ. — Έδειξε την ποδιά σου; ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Νάι, καλέ! καθώς μιλούσε, έβαλε το χέρι της έδω, άπάνω 'ςτήν ποδιά μου. (Θέτει την χείρα επί του στήθους.) ΖΩΪΤΣΑ. — Ά! και συ ενόμισες ότι σου λέγει νά πλύνης την ποδιά σου, ε; ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Τί άλλο; άφ' ου μου είπε πώς δέν την έχω καθαρή;

ΖΩΪΤΣΑ. — (Προς το κοινό.) Την καϊμένη! . . . (Προς την Καλλιτσαν.) Μά πώς ήτο δυνατόν νά σου λέγη γιά την ποδιά σου, άφ' ου σήμερα μόλις την έφόρεσες; ! Έπειτα, ήταν ανάγκη νά την είπη συνείδησι; αν ήθελε, δέν την έλεγε ποδιά;

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Μπα! τί λές, καϊμένη! Πρώτη φορά 'ςτό Σχολείο μάς άλλαξαν τά ονόματα; Τή γά τ α δέν μάς τη λένε γ α λ ή; την π ό ρ τ α δέν μάς τη λένε θύρα; το κ α π έ λ ο δέν μάς το λένε π ί λ ο; Έτσι λοιπόν ενόμισα κ' έγω πώς την ποδιά τή λένε συνείδησι.

ΖΩΪΤΣΑ. — Έδω είνε πού την έπαθες! ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Τήν έπαθα! (Με ταπεινωσιν.) Άλλο λοιπόν πράγμα είνε ή συνείδησις, ε;

ΖΩΪΤΣΑ. (με σοβαρότητα.) Άλλο βέβαια! ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Τί θά 'πῆ λοιπόν Συνείδησις;

ΖΩΪΤΣΑ. — Δέν ήξέρω καλά νά σου 'πώ! ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Τότε είνε ή ποδιά!

ΖΩΪΤΣΑ. (Θυμωμένη.) Όχι, ανόητη! Σου είπα πώς δέν είνε ή ποδιά!

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Μά τί είνε λοιπόν; ΖΩΪΤΣΑ. — Άλλο πράγμα. . . ένα πράγμα πού δέν μπορώ νά σου δώσω, νά καταλάβης. . . Νά, ένα πράγμα πού το έχουμε μέσα μας, όπως την ψυχή. (θέτει την χείρα επί του στήθους.) Γι' αυτό και ή Κυρία έβαλε το χέρι της έδω, όταν σου είπε πώς πρέπει νά την έχης καθαρή. Ηθελε νά δείξη το μέσα, όχι το έξω.

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Το φουστάνι δηλαδή; ΖΩΪΤΣΑ. — (Φουρισμένη.) Ούφ! Δέν καταλαβαίνεις! . . . Πειδ μέσα από το φουστάνι! πειδ μέσα από το πεσί!

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Στην καρδιά δηλαδή; ΖΩΪΤΣΑ. — Έ, νάι! Η Συνείδησις είνε μέσα 'ςτήν καρδιά.

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Και πώς μπορώ λοιπόν νά την καθαρίσω, αν είνε λερωμένη; Πίνωντας τάχα νερό; (Γελά.) ΖΩΪΤΣΑ. — Έλα τώρα, άφησε τά άστεία.

Η συνείδησις δέν καθαρίζεται ούτε με νερό, ούτε με σαπούνι. Άμα ένα κορίτσι, λέγη ψεύματα, άμα δέν κάμνη, ότι του λένουν οι μεγαλύτεροι, τότε ή συνείδησις του είνε λερωμένη. Άμα όμως λέγη πάντα την αλήθεια, άμα άκούη τούς μεγαλύτερους του, άμα κάμνη τά

χρέη του, τότε ή συνείδησις του είνε καθαρά. Ένόησες; ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — (πολύ σκεπτική.) Ά, τώρα αρχίζω νά καταλαβαίνω. Νάι, νάι, αυτό ήθελε νά μου 'πῆ ή Κυρία! Γιατί, — μήν το πής, ΖωΪτσα μου, τής μαμμιάς, νά χαρής τα μάτια σου, — ίσα ίσα, τι με είγε πίκση πού της είπα ένα ψέμμα.

ΖΩΪΤΣΑ. — (Θριαμβεύουσα.) Ά, το είδες; Αυτό ήταν λοιπόν. Σ' έπιασε νά λές ψεύματα, και γι' αυτό σου είπε: «Κυρία Καλλιτσα, πρέπει νά έχης καθαράν την συνείδησίν σου!» Έτσι δέν είπε:

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Νάι. Άλλά πάλι: δέν καταλαβαίνω τί είνε αυτή ή Συνείδησις πού έχουμε μέσα μας. Είνε μεγάλη; είνε μικρή; έχει πρόσωπο; έχει ποδιά; έχει χρώμα; Τί είνε;

ΖΩΪΤΣΑ. — Μά σου είπα, ότι αυτά δέν τα ξεύρω με το νί και με το σίγμα. Πάμε νά ρωτήσωμε τή μαμμιά, και αυτή θά μάς τα 'πῆ.

ΚΑΛΛΙΤΣΑ. — Νάι, πάμε. Άλλά, ΖωΪτσα μου, νά χαρής τα μάτια σου: νά μήν 'πῆς τής μαμμιάς πώς είπα ψέμμα τής Κυρίας! Νάι; (Πιάνονται από το χέρι και άπέρχονται.)

ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΖΗΛΩΤΗΣ ΤΟΥ ΡΟΒΙΝΣΩΝΟΣ

Άπό όλα τά βιβλία, τά όποια άνέγνωσεν έως τώρα ο μικρός Παύλος, την μεγαλητέραν εντύπωσιν του έκαμεν ο Ροβινσών.

Τι ενδιαφέρουσα, τι διασκεδαστική ιστορία! Πόσον κινεί τον θαυμασμόν και την συμπάθειαν ο ήρωας των παραδόξων εκείνων περιπετειών! Και μέ ποίαν αίγλην περιβάλλεται εις τὸ πνεῦμα τοῦ ἀναγνώστου, ἡ ἀγνωστος, ἡ μυστηριώδης, ἡ ἐρημος, ἀλλά και τόσοσιν εὐφροσ και φιλόξενος νῆσος, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ διάσημος ναυαγός κατώρθωσε νά ζήσῃ ἐπὶ τόσα ἔτη τὴν πλέον ρομαντικὴν ζωὴν, πού εἴμπορεῖ κανεὶς νά φαντασθῆ!

Ο μικρός Παύλος άνέγνωσε τὸ βιβλίον αὐτὸ ἐπανελημμένως. Καὶ ἀπὸ όλα τὰ μυθιστορήματα τῆς Διαπλάσεως, ὁ Κληρονομοσ τοῦ Ροβινσώνος, ὁ ὁποῖος εἶνε ἡ συνέχεια και τὸ τέλος τοῦ ωραίου βιβλίου, ἐπροξένησεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν ζωηροτέραν συγκίνησιν. Έκτοτε ὁ ἀγαπητός του ήρωος τῷ ἔγινεν ἀκόμη ἀγαπητότερος και ἡ ιστορία του ἀπέβη δι' αὐτὸν τὸ πολυτιμώτερον ἐγκόλιον.

Όλίγον κατ' ὀλίγον ἔγινε θερμός ζηλωτής τοῦ Ροβινσώνος. Καὶ ὡς ὑπογραμμὸν τοῦ βίου του, ποθεῖ νά έχῃ τὸν βίον τοῦ ήρωος τούτου.

Όνειρεύεται νά ταξιδεύη και αὐτός ὡπως ἐκεῖνος, — ἔστω και παρὰ τὴν ἀδειαν τῶν γονέων του, — και νά ναυαγήσῃ εἰς μίαν ἐρημον νῆσον, και νά

ζήσῃ ἐπ' αὐτῆς μόνος ἐπὶ ἔτη μακρά... Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐνδεδυμένον με δέρματα ζῶων μέσα εἰς τὴν κελύβην, τὴν ὁποίαν θά έχῃ κατασκευάσῃ αὐτός, και εἰς τὴν ὁποίαν θά έχῃ συσσωρεύσῃ ὅλα τὰ χρήσιμα λείψανα τοῦ ναυαγίου. . . Φαντάζεται τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἐν τῷ μέσῳ τῶν χονδροειδῶν σκευῶν και ἐπιπλῶν, τὰ ὁποῖα θά έχῃ κατασκευάσῃ μόνος του, χρησιμοποιοῦν εἰς τὴν ἐρημίαν τὰς φυσικάς του δυνάμεις και τὰς γνώσεις του ὅλας. . . Όνειρεύεται, ὅτι θναπτύξῃ ἐκεῖ ὅλην τὴν ἐρευρητικότητα και τὴν φιλοπονίαν, διὰ νά καταστήσῃ τὸν βίον του ὅσῳ τὸ δυνατόν περισσότερο ἄνετον και ἀνθρωπινὸν και πολιτισμένον. . . Όνειρεύεται, ὅτι θά τον συνοδεύσῃ και ὁ ἀγαπητός του σκύλος Ντίκ, και ὅτι θά εἶνε ὁ πιστός και ἀχώριστος σύντροφός του. . . Όνειρεύεται, ὅτι θά μετέλθῃ ἐκεῖ πρὸς ἰδίαν χρῆσιν ὅλας τὰς τέχνας και ὅλα τὰ ἐπαγγέλματα, γινόμενος συγχρόνως γεωργός, ἀλιεύς, κυνηγός, κτίστης, τέκτων, μάγειρος και . . . συγγραφεύς.

Νάι, και συγγραφεύς. Διότι, ὅπως ὁ Ροβινσών, όνειρεύεται ὅτι θά γράφῃ και αὐτός τὰ ἀπομνημονεύματά του, ἡ μάλλον ὅτι θά κρατῆ ἡμερολόγιον, τὸ ὁποῖον θά ἐκδώσῃ, όταν, γέρον ἤδη, θά ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν πατρίδα του, ὅπου θά τὸν ἔχουν πλέον λησμονήσῃ, και διαμιῶς τότε θά γίνῃ γνωστός και ἔνδοξος, ὅσον και ὁ ἀγαπητός του ήρωος. . .

Αὐτὰ όνειρεύεται ὁ μικρός Παῦλος. Αὐτῆ εἶνε ἡ ζωὴ, τὴν ὁποίαν ποθεῖ νά ζήσῃ: αὐτῆ εἶνε ἡ δόξα, τὴν ὁποίαν όνειροπολεῖ. . .

Νομίζετε τώρα, ὅτι ὁ μικρός Παῦλος σκέπτεται καλά;

Έγὼ δέν το πιστεύω. . . Άλλά, νά σας εἶπω τὴν ἀλήθειαν, δέν τον κατηγορῶ δι' αὐτό. Ο Παῦλος εὐρίσκειται ἀκόμη εἰς τὴν ἡλικίαν ἐκείνην, κατὰ τὴν ὁποίαν δέν εἴμπορεῖ κανεὶς νά κρίνῃ, αν δέν τον ὀδηγήσουν οἱ μεγαλύτεροι. Άναγινώσκων τὸν Ροβινσῶνα, ἐθαμβώθη ἀπὸ τὴν ἐπιφάνειαν, ἀλλά χωρίς νά

εἰσδύσῃ εἰς τὸ βάθος. Έθούκασε τὴν εὐστάθειαν και τὴν ἐπιμονήν, με τὴν ὁποίαν ὁ Ροβινσών ἐπολέμησε κατὰ τῆς κακοτυχίας, όταν ἐρρίφθη εἰς τὴν ἐρημον νῆσον, και ἀντὶ αὐτοῦ νά πορτισθῆ ἐν μάθημα διὰ τὴν ζωὴν, ἠυχήθη νά πάθῃ και αὐτός τὰ ἴδια, δηλαδή νά γίνῃ ἐπίσης κακότυχος! Διότι τί ἄλλο εἶνε παρὰ κακοτυχία, τὸ νά ναυαγήσῃ κανεὶς και νάποκλεισθῆ εἰς μίαν ἐρημον νῆσον, μακρὰν τῶν συγγενῶν και τῶν φίλων, μακρὰν τοῦ κόσμου, εἰς ὅλην του σχεδὸν τὴν ζωὴν; . . .

Α, ὄχι, ὄχι! Ο ἄνθρωπος ἐγεννήθη διὰ νά ζῆ μετὰ τῶν ὁμοίων του, ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, ὠρελῶν και

ὠφελομένους. Άν ποτε ἡ τύχη τὸν στερήσῃ τῶν ἀγαθῶν τούτων και τὸν ἀπομονώσῃ εἰς καμμίαν ἐρημίαν, καλὸν εἶνε βέβαια νά έχῃ τὴν δύναμιν νάντιπαλαίσῃ και νά ζήσῃ, ὡπως ὁ Ροβινσών. Άλλά τὸ νά ποθῆ ναυαγία και ἐρήμους νῆσους, τὸ νά όνειρεύεται νά ζήσῃ ἐκουσίως μακρὰν τῆς κοινωνίας, ὡς ἀσκητής ἄλλων χρόνων, — ὦ, αὐτὰ εἶνε ὄνειρα, τὰ ὁποῖα μόνον εἰς τὴν ἄπειρον παιδικὴν ἡλικίαν εἴμποροῦν νά συγχωρηθῶν!

Διὰ τούτου, νά ἰδῆτε ἄμα μεγαλώσῃ ὀλίγον ὁ μικρός Παῦλος και σκεπθῆ ὠριμώτερον, πώς θά μεταβάλλῃ ἰδέας και πώς θά όνειρεύεται νά χρησιμοποιήσῃ τὰς δυνάμεις του και τὰς γνώσεις του ὑπὲρ τῶν ὁμοίων του, ζῶν ὡς χρηστός και χρήσιμος πολίτης ἐν τῷ μέσῳ τῆς κοινωνίας, και ὄχι ὡς Ροβινσών ἀτυχής, εἰς τὴν ἐρημον νῆσόν του. . .

ΦΩΚΙΑΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]

(Συνέχεια ἴδε σελ. 157)

Τίποτε δέν εἶχε μεταβληθῆ περὶ αὐτούς. Η αὐτῆ συνοδεία, ἡ πένθιμος, ἡ αὐτῆ πλούσια τροπικὴ φύσις, ἡ αὐτῆ ἀγριότης ἐκ μέρους τῶν δεσποτῶν των. Καὶ ὅμως μόνῃ ἡ ἀπήχησις τοῦ εὐήχου ἐκείνου ὀνόματος, ἐνός ὄνματος γνωστοῦ, τούς ἔκαμνεν ἐλαφροτέρους, ὡς νά ἐξυπνοῦσαν ἀπὸ φοβερόν ἐπιτάλην.

Ο Χασσάν ἀντελήφθη τὴν μεταβολὴν αὐτὴν ἀπὸ τὰς φυσιογνωμίας των. Τούς ἐπλησίωσε, και με φρικτὸν μειδίαμα, τοῖς εἶπεν, ὡς νάπεκρίνετο εἰς τὴν ἐνδύμοχον σέψιν των:

« Μάλιστα, ὑπάρχουν λευκοὶ ἐδῶ, πού ἤλθαν νά μας μποῦν εἰς τὸ ρουθούνη, χωρίς νά τους προσκαλέσωμεν! Μὴ φοβῆσθε ὅμως. Ὁ τούς ξεφύγωμε μία χαρά! . . Δέν θά κάμετε κακὰ συναντήσεις ἐδῶ. . . Έχουσι τὴν γνώσιν οἱ φύλακες! . . . »

Η Κοραλία ἀπέστρεψε περιφρονητικῶς τὸ πρόσωπον και ἔρριψε πάλιν τὰ βλέμματα ἐπὶ τῆς γλαυκῆς λίμνης, ὡς νά ἐπεκαλεῖτο τὴν μαρτυρίαν της, διὰ τὴν κακίαν τοῦ ἀνθρώπου αὐτοῦ. Ὅποις ὅμως ὑπῆρξεν ἡ συγκίνησις της, όταν διέκρινεν ἐπὶ τῆς ἀκίνητου γλαυκῆς ἐκτάσεως ἐν μαῦρον ἐπιμήκεις ἀντικείμενων, ὡς ἄθυμα παιδίου μικρόν, στεφανωμένον ἀπὸ νέφη καπνοῦ.

Ἦτο ἀτμόπλοιον! Εκεί μέσα εὐρίσκοντο λευκοὶ ἄνθρωποι!

Δηλαδή πολιτισμός. Ἦσως τὴν στιγμὴν ἐκείνην οἱ ὀφθαλμοὶ τῶν λευκῶν αὐτῶν ἦσαν προσηλωμένοι ἐπὶ τοῦ ὄρους, ὀπότεν οἱ δυστυχεῖς ἀδελφοὶ των, βασανισμένοι και ἐξηρηλωμένοι, ἔτεινον ματαίως πρὸς αὐτούς ἰκετίδας χεῖρας. ὦ! διατί νά μὴ εὐρίσκωνται πλησιέστερον, διατί νά μὴ ἡμποροῦν νά τοῖς κάμουν ἐν νεῦμα, νά ἐπικαλεσθῶν τὴν βοήθειάν των! Έμμενον και οἱ τέσσαρες ἀκίνητοι ἐκεῖ, πρὸ τῆς τολύπης τοῦ καπνοῦ, τῆς σβουομένης εἰς τὸν μακρινὸν ὀρίζοντα και ἀπομακρυνόμενης ὀλονέν πρὸς βορρᾶν. Η Κοραλία, μὴ ἀντέχουσα πλέον, ἔγονυπέτησεν, ὕψωσε τὰς χεῖρας της πρὸς τὸν οὐρανὸν και ἔρρηξε σπαρακτικὴν κραυγὴν:

« Βοήθεια! . . . Βοήθεια! . . . Σώσατέ μας! . . . »

Και τὰ δάκρυα ἔρρεον ποταμηδὸν ἀπὸ τούς ὀφθαλμούς της, ἐν ὅσῳ ἔβλεπε τὸ μικρὸν σημεῖον ἐξαφανιζόμενον εἰς τὸν ὀρίζοντα.

Όλοι ἐσιώπων πρὸ τῆς ἀπελπισίας τῆς δυστυχούς κόρης. Καὶ αὐτός ὁ Χασσάν ἐφαίνετο συγκεκινημένος, χωρίς νά το θέλῃ, βλέπων ἐν τοιαύτῃ καταστάσει τὴν Κοραλίαν, τῆς ὁποίας μέχρι τοῦδε ἡ ὑπερηφάνεια τοῦ ἔκαμνεν ἐντύπωσιν,

και το θάρρος του ένέπνευε μυστικόν τινα σεβασμόν.

Επί τέλους ο Γεράρδος, συγκρούπων την βαθυτάτην μελαγχολίαν, ή οποία τον κατείχε, και περιπτωχθείς τρυφερώτατα την Κοραλίαν, την ανήγειρεν από το έδαφος και τής έσπόνγγισε τα δάκρυα :

« Μην κλαίς, αδελφούλα μου... » Αν δέν μάς είδαν τώρα από το βαπόρι αυτό, θά μάς ίδουñ αβριον. Έμείς δέν έλπίζαμεν να συναντήσωμεν τόσον γρήγορα Εβρωπαϊούς, και όμως να ποϋ τους εΐδαμε εΐτην πρώτη λιμένη πϋύ εύρέθη έμπροστά μας. Αυτό σημαίνει, ότι έπλησίασαμεν σε πολιτισμένα μέρη. Έμπρός, θάρρος. Αφ ου βαδίζωμεν προς νότον, όλα πηγάζουν καλά.

— Έχεις δίκαιον, απερίθη ή Κοραλία, συνερχομένη. Μά να τους βλέπωμεν να περνούñ έτσι από μπροστά μας, χωρίς να φαντάζονται κΰν πώς ευρισκόμεθα εδώ, εΐτά χέρια αυτών των άγριχνθρώπων. . . « Ω! εΐνε φρικτόν ! — Έγώ νομίζω πως μάς τώκαμαν εΐςεπιτηδες! εΐτέναξεν ή δυστυχής Μαργαρόνα.

— Όχι, μην το λες αυτό, μην το λές, καλή μου Μαργαρόνα! ανέκραξεν ή δεσποινίς Μασσαί. Ο Γεράρδος έχει δίκαιον. Εΐνε καλόν σημείον ποϋ τους είδαμεν. . . Αβριον, μεθαύριον, θα συναντήσωμεν και άλλους! . . »

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ΄.

ΤΗ ΑΠΕΓΙΝΑΝ ΟΙ ΑΔΕΛΟΙ. — ΕΚ ΜΑΔΑΓΑΣΚΑΡΗΣ ΕΙΣ ΜΑΖΟΥΤΚΑΝ. — ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΥΙΟΣ

Δε αφήσωμεν τώρα την Κοραλίαν, τον Γεράρδον και τους πιστούς των συντρόφους να έξακολουθήσουν το φοβερόν αυτόν ταξείδιον δια μέσου της Αφρικής, και άς έλθωμεν εις την μεγάλην νήσον Μαδαγασκάρην, τον μαργαρίτην τουτον του ίδιου Ωκεανού.

Επί μιας των ακτών της, ή Μαζούγκα, πολίχνη άγνωστος μέχρι πρό όλίγου, ανυψώθη εΐςχάτως εις περσιπήν ναυτικού σταθμού. Έντός βραχυτάτου χρόνου, ήπλώθη, έμεγάλωσεν, οικίαι δε και καταστήματα δημόσια εκτίσθησαν, μαρτυρούντα την άκμήν της.

Την ήμεραν εκείνην, πληθος αποίκων με τας λευκάς των στολάς και τας μεγάλας κ ασ κ ασ εις την κεφαλήν, συνωθούντο περίξ του τελωνείου, αναμένοντες την άριξιν του ταχυδρομικού άμποπλιού της Ευρώπης, του Β εν ο υ έ, το όποιον θα έφθανεν εκεί κατόπι προσεγγίσεως εις την Ζανζιβάρην.

Μεταξύ των περιέργων, των συνωσιζομένων περι τον λιμένα, μία κυρία καλής τάξεως, με το πρόσωπον μελαγχολικόν και γλυκύ, έφείλκε τα βλέμματα όλων. Την εδακτυλοδεικτοϋσαν κρυφα και τής έκαμναν τόπον να περάσει, συνοδευοντες την διάδασίν της με κρυφο-

μιλήματα συμπαιθείας και σεβασμού. — Ποία εΐνε αυτή ή κυρία, φιλάται Βαλεντίνε ; ήρώτησεν ένας ξένος. Φάίνεται σαν να μην εΐνε συνειθισμένη μέσασ εΐτην πολυκοσμία, με όλους αυτούς ποϋ χάσκουν εδώ πέρα.

— Πώς ; Δέν την γνωρίζετε, κύριε Θεοδόσιε ; Εΐνε ή Κυρία Μασσαί !

— Η Κυρία Μασσαί ;

— Μάλιστα ή Κυρία Μασσαί ! Από ποϋ έρχεσθε ;

— Κατ' εύθαιαν από το μαγαζί μου, καθώς καταλαβαίνετε.

— Και δέν άκούσατε ποτέ σας δια το ναυάγιον της Ε υ σ τ α θ ε ί ας ;

— Μά την άλήθεια, όχι ! Δέν μου μένει πολυς καιρός, ξέρετε, δια να ψαρεύω νέα.

— Περιέργων πράγμα ! Έδώ και εΐς έβδομάδες δέν γίνεται άλλη όμιλία εΐτόν τόπον μας.

— Έχετε δίκαιον του λόγου σας να τα λете αυτά, ποϋ έχετε το μαγαζί σας δίπλα εΐτο λιμάνι και δέν έχετε άλλη δουλειά από το μαγαζί σας. Αν έκΰνατε όμως τή ζωή ποϋ κάνω εγώ, να σηκώσεσθε από τή νύχτα του Θεού και να γυρίζετε όλην την ήμερα για να βγάλετε το ψωμί σας, θα έβλεπατε αν θα σας έμενε καιρός να μαθαίνετε και τα νέα της ήμέρας !

— Έλατε δά, έλατε δά ! εΐπεν ο Κος Γενδορίνος, ένας παντοπώλης με καλήν πελατείαν και έπομένως αΐσιόδοξος—μη λέτε υπερβολάς ! Απόδειξίς πως δέν είσθε πνιγμένος εΐτή δουλειά, εΐνε ποϋ έκαταιθήκατε και σεις μαζί με όλους τους άλλους χαζούς, δια να ιδήτε το βαπόρι και να καμαρώσετε κανένα μοϋτρο εύρωπαϊκό . . .

(Επεται συνέχεια.)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Εΐς το θρησκευτικόν μάθημα, προκειμένου περι άγάπης προς τον πλησίον και άλληλεσηθείας :

— Εΐπέ μου, Σαμακίη Σημαία, αν έθελπες ένα άνθρωπον να πέσει εΐνα μέρος και να σπάζη το πόδι του, τι θα έκαμνες ;

— Θα έπράξαχα, κυρία, να μην περάσω από εκείνο το μέρος, για να μην πάθω κ' εγώ το ίδιο.

Εστέλη υπό του Αγίου Μαρτίνου.

Ο Νίκος : Για να γίνη κανείς καλός χειρουργος, ποϋ πρέπει να σπουδάση ;

Ο Μιμής (αφέλιστατα) : — Στο χασάπικο του Μήτρου !

Εστέλη υπό της Δέρας του Κουκούσου.

Η μικρά Αριέτα προς τον αδελφόν της, δεικνύουσα την φλέβα της χείρας του :

— Εΐνε νεροπή νάχρη μία τόσο μεγάλη μελανιά εΐτο χέρι σου !

Εστέλη υπό της Ροδοφοτισμένης Δύσεως.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

ΤΟ ΖΗΤΗΜΑ ΤΩΝ ΔΕΚΗΘΕΩΝ

Δια το ζήτημα της πληθώρας των Πνευματικων Ασκήσεων και των Π. Πνευματιων, πρώτος, καθώς σας είπα, μου έστειλε την γνώμην του ο Δοτήρ τοϋ Βέγα. Ο πρόθεμος φίλος μου φρονεί, ότι εΐνε άπόλυτος άνάγκη ναύτηθή το φύλλον, τουλάχιστον κατά τέσσαρας σελίδας. Αλλ' ή γνώμη αύτη διόλου δέν λυσι το ζήτημα και δέν με απαλλάσσει από την δυσχείρισιν, διότι και να διπλασιασθή ακόμη το φύλλον, πάλιν δέν θα ήμπορώ να δημοσιεύω περισσότερας από 25-30 Ασκήσεις καθ' έβδομάδα. Αί έλλαι :

Το Πενηνν της Ερήμου [Ε] προτείνει ως προσωρινήν λύσιν να παρακαλέσω τους φίλους μου να μη μου στείλουν έλλαι Ασκήσεις μέχρι τέλους του έτους. (Αδίκον αυτό, διότι αποκλείω ούτω τους μη στείλαντας έως τώρα καμμίαν.) Ως διαρκή δέ λύσιν, προτείνει να ιδρώσω εΐήσιον Διαγωνισμόν Πνευματικών Ασκήσεων, και να μη δημοσιεύω παρ' όνον τας βραδευόμενας. Ίδου μία καλή γνώμη.

Ο Μάρτινος Β. Σιγοθρός ([Ε] δια την όραϊαν και ποικιλώσαν του επιστολής,) προτείνει να εκδώω χωριστά το περίσσευμα εις ιδιαίτερον ήμύφύλλον, περιέχον άποκλειστικώς Ασκήσεις και Παϊδικά Πνεύματα. Την αυτήν περίπου λύσιν προτείνου ο Ιατρος τών Συνδρομητών, (υποστηρικόν, ότι πρέπει να γίνεται έν ετήσιον Δευκωμιά, ή Γεννιάρια, ή Ερυθρά Καμέλια, ή Ταυγέτη (προτεινουσα να εκδώω κάθε Ξεμαρνια έν ή δύο φύλλα γεμάτα από Ασκήσεις) και έλλαι. Έννοείται, ότι αι λύσεις αύται δέν εΐνε καθόλου πρακτικά, διότι ποίος μου εγγυάται ότι θα καλύπτονται τα έξοδα των Δευκωμάτων, των Ημύφύλων κτλ. όταν θα περιέχουν όνον Πνευματικά Ασκήσεις και Π. Πνεύματα—πράγματα δηλαδή τα όποια δέν ενδιαφέρουν όλους έν γενει τους συνδρομητάς ;

Με την γνώμην του Αστερός τοϋ Βέγα, δηλαδή της αύτήσεως, συμφωνού η Ποιμενίς της Ίδης ή Ροδοφοτισμένη Δύσις και το Ηρωϊκόν Εΐφος.

Να όρισω τον αριθμόν των Πνευματικων Ασκήσεων, τας οποίας έχει το δικαίωμα να στέλλη έκαστος, μου προτείνου ο Όλις δ Γριπείας και ή Ερυθρά Καμέλια. Νά μη δελχώ άλλας μέχρι της Αύγουστου,μου προτείνει ο Λοξίας, και κατόπι λέγει να διαιρέσω τους στέλλοντας εις πέντε μέρη, έκαστον των όποιων να παρέχη τας Ασκήσεις των πέντε υποόλοπων μηνών. Ο Τάνταλος προτείνει να μη δέχωμαι προς δημοσίευσιν παρ' εις ώρισμένας έποχάς, όταν δηλαδή τελειώσων αι ύπάκουσαι. Ο Αγγουρολογιάτατος, να δέχωμαι όνον εις του έτους, και να μη δημοσιεύω παρ' όνον τας άξίας Εύσημου. Την λύσιν αυτήν προτείνει και ή Σμυρνοπούλα (να περνώ δηλαδή όνον μου τον καιρόν κρίνουσα, συγκρίνουσα κτλ ζυγίζουσα με τα γράνα τας Ασκήσεις.) Ο Γουλιέλμος Τέλλος εΐνε και ύπερ της αύτήσεως του φύλλον, αλλά και ύπερ του περιορισμού του αριθμού, κατά τον Όλιον τον Γριπέα. Ο Ασπροποταμίτης ζητεί ναΰταιμείθω δι' Εύσημων τους στέλλοντας καλώς Ασκήσεις, έστιω και αν δέν έχω τόπον να τας δημοσιεύω, ώστε να μη έχουν παράνομον.

Τέλος ο Βροτολοιορδ Άρης [Ε] προτείνει να εκλέγω μεταξύ των καλών και ισουδύμων δια κλήρου οσα πρόκειται να δημοσιεύσω, τα δε λοιπα ναπορρίπτω. Ίδου ή πρακτικώτερά γνώμη—εως ού γίνη δ ύπό του Πηνν της Ερήμου προταθείς Διαγωνισμός,—αν έν τώ μεταξύ δέν παρουσιασθή καμμία άλλη καλλιτέρα.

Με σπαραγμόν ψυχής μανθάνω αυτήν την στιγμήν τον θάνατον της έν Πειραιεί προσφιλους μου συνδρομητριας Βασιλικής Αθ. Κόλα, μόλις 16 Μαΐουσ αριθμούσ. Συλλυπούμαι έγκαρδίως την βαρυνθή μητέρα της και τα αδελφια της. Συλλυπούμαι ειπίσης την αγαπήτην μου φίλην Ναυσικίαν Α. Δαμάσκου, καθώς και τα δελφια της, δια τον θάνατον του λατρευτού Πατρός των, παρακαλώ δε τον Θεόν να τα παρηγορήσ η ταχέως δια την σκληρήν αυτήν απόλειπν.

ΤΑΜΕΙΟΝ ΥΠΕΡ ΕΓΓΡΑΦΗΣ ΑΠΟΡΩΝ

Μόνον μίαν σύστασιν έχω σήμεραν ενός πτωχού παιδιου, όρρωτον και έπιμελου, εκ μέρους του συνδρομητοϋ μου Δ. Πρωτοπαπά Ποίος θα μου στείλη να το εγγράψω ;

Συνέψη και έν μικρόν Δάδος : Ο Τρικυμιώδης Μαλέας μου έστύτησεν ένκ πτωχόν κριτίαν' άλλ' εις την αυτήν επιστολήν ένεγράφε δια εΐσπαθώματος και τον εκ της νήσου Κω συμμαθητήν του' αλλάτας όμως εκ παραδρομής τα όνόματα, μου έγραψεν ότι εγγράφει το πτωχόν κορίτσι και ότι συνίστα τον συμμαθητήν του, ένθ συνέθεσεν το έναντίον. «Όστε μη λάθετε υπ' όψει σας την σύστασιν του προηγουμένου φυλλαδίου, διότι ό εκ Κω μαθητής ένεγράφη ήδη έν ίδιον του.

Το δε πτωχόν κορίτσι, το όποιον μου έστύτησεν ο Τρικυμιώδης Μαλέας, ένεγράφη ήδη δια των 7 δραχμών, τας οποίας σήμεραν μου έστειλε το Μερεξεδένιο Μπουκετάκι [ΕΕ].

Πολύ με συνεκίνησεν ή επιστολή σου, άγχιπητέ μου Αίμης Πανοϋτσε. Την έγραφες με χρυσό μελάνι, διότι, λέγεις, φοβείσαι μήπως εΐνε ή τελευταία. . . Αλλ' έχω θάρρος ! Σέ προτίρπω εις το Παρίσι τόσα εύχα, ώστε εΐνε άδύνατον να μη επιτύχη ή εγγχεΐρησις, την όποιαν θα ύποστής. . . Και είμαι βεβαία ότι θα έπιστρέψης τάχιστα, έντελής θεραπευμένος και εύτυχέστατος. Έν τώ μεταξύ θα έχω προκηρύξη και τον Διαγωνισμόν της Φωτογραφίας, εις τον όποιον θα συμπεριλάβω και τα έργα, τα όποια μου έστειλες από τώρη. Καλδ τέλειδι, παιδί μου, και καλήν επιτυχίαν.

Στρατηγέ Ρίο δια Κουτεντέζ, έκασμεσ πολλόν καιρόν να μου γράψης και πολυ δε είχα επιθυμία. Χαριτωμένον το από επρα ζύθη στεφανάκι, ποϋ μου έστειλες δια την πρωτομαγιάν. Καί το χρόνον !

Ηλεκτρικόν ΦΏς, ή Κική σ' εύχαριστεί δια το τηλεγραφώσθημον. Αϊ δημοσιευόμεναι Ασκήσεις διορθώνονται κάποτε υπό του Αναγιά (δταν εΐνε καλώς, έννοείται, και άξια δημοσίευσως, διότι εΐνε έλλαι, ποϋ όσον να τας διορθώσης, δέν γίνονται τίποτε.) Την πληροφορίαν σου δέν δημοσιεύω, διότι εΐνε περιτόν να δώσης τάρχιλα σου πόν σου τα ζήσησιν.

Ασκητιάδη, ή Κική σ' εύχαριστεί δια τα γραμματόσημα ποϋ της έστειλες και δια τα έλλα ποϋ της κατέβυες. Υποθέτω, ότι οι συμμαθηται σου, οι ιδρύσαντες τον Σύλλογον ε Ήβρευσιν δέν σε συμπεριέλαβον, επειδή ήγνόουν ότι το έπεθύμεις τόσον πολυ, και είμαι βεβαία, ότι αν τους το είπης, θά σε δεχθόν προθυμάτα.

Φιλμοσος Νεάνις (Α. Γ.) ιδού το νέον σου ψευδώνυμον. Ήργησεν όλιγον να γίνη ή εγγχεσις, αλλά γνωρίζεις διατί. Αν δέν άπήντησα εις την φίλην μου Α. Ι. σημαίνει ότι δέν έλαβα τας επιστολάς της.

Άγγελε Α. Οικονόμου, χαίρω πολυ δια την γνωριμίαν' αλλά σε παρακαλώ να εκλέξης άλλα ψευδώνυμα, διότι κανεν από τα τρία αυτά δέν εΐνε ελεύθερον.

Ίδου το ανέκδοτον ποϋ σου ύπεσάγγηλ, Αθιγάγη Στρουθοκάμηλε. Ένας Αγαθωνέλιστης έπρσπαθούσε να προσηλυτισή ένα φίλον του, και μίαν ήμεραν του είδειε τα όραια χρώματα ποϋ όρίσθησ, κατά την όυσιν, λέγον αι αυτόν ότι εΐνε σμεία, φανερόντα την χείσαν επαλήθευσιν των προφητιών του Άγαθαγγέλου. Ο φίλος του τον ήκουε πολλήν ώραν σκεπτικός,

και κατόπι εΐπε το περίφημον : « Δέν σου λέγω . . . αλλά εΐνε και της ύστριας ! »

Εΐς το Ταχυδρομείον Πειραιώς μένει μία έπιστολή δι' έμε με ανεπαρκή γρκαματοσίσημον. Ας φροντίση όποιος των έρριψε.

Έγκρίνουσα τα ψευδώνυμά των, δέχομαι μετα χαρής εις την Άλληλογραφίαν μου και τους διαγωνισμούς μου τους νέους μου φίλους : Κουτεντέν (Β. Ρ.) Αετόν τοϋ Σουλίου (Γ. Μ. αυτό σου έπέλεξα : σου έστειλα εκ νέου το 15ον φύλλον.) Πρωμένην Κόταν (Γ. Γκ. αυτό προτίμη κ' εγώ.) Αγγριόλαορ τόν Σπαριάτην (Α. Δ.) Αδελφόν της Ταυγέτης (δέν χρειάζονται βέβαια άρχικά !) Νησιώτισσαν (Μ. Γ.) Μερελίη, και Δμυγιάκη.

Ασπασμοί, Πληροφορία : Η Ζωηρά Φλόξ ύπερβαί απο ποικίλοφρον' ό ιατρός της έδιώρισεν ένα σφοδρ πικρ ιατρικά και της άπηγόρευσε την σοβαράν μελέτην (δυσάρεστα, καθώς λέγει, και τα δύο.) Ερωτώ λοιπόν τον Ιατρον τών Συνδρομητών, με την έλπίδα, ότι θα την συμβουλεύση τίποτε ανωχρινώτερα. . .

η Μυστηρώδης Φύσις συγχάρει την Πρώτην Μαΐον δια την έορτήν του ψευδιωνύμου της : — ο Ιωάννης Τσαγγιρίδης παρακαλεί Βίωνα τόν Σμυρναίον να εΐπης εις την Σαμακίην Σημαίαν όνον τονόμα του, διότι τον έπέλαβεν ως τον Βίωνα τόν Σμυρναίον, επειδή συμπίπτου τα όρηικά του — ο Ναυόπταις πληροφοροεί το Έλληνηκόν Αΐσθημα, ότι τάρχιλά του εΐνε Χ. Δ. Μ. και ότι έπιθυμεί να μήνη και τα ιδικά του—ο Ιππότης της Ερυθράς Οΐλιας άσπάζεται τον Ναύαρχον τής Βαρέλλας, τον όποιον, μετα την άνάγνωσιν του Μύθου του Κριτόφ, έρωτώ τίνας βαρέλλας εΐνε ναύαρχος, της γεμάτης ή της κενής ; — το Αυτοχάρτος ζητεί άλληλογραφίαν με τον Γουλιέλμον Τέλλον—ή Ποιμενίς της Ίδης πληροφοροεί τον Έθνικόν Τύρον, με τάρχιλά της εΐνε Ζ.—ή Ξεμωιτιάκη Διατιάδη εύχεται τα χείσαν άνάρρωσιν εις την Δίγνιαιαν Αθηναΰ—ο Εύφορον δέχεται την υπό του Θεαγένους ποτεινομένην άλληλογραφίαν—ο Γουλιέλμος Τέλλος έρωτώ τον Πηνν της Ερήμου, διατί δέν του έγραψε πλέον ;—ο Βαρδαλαμπούμπας δέν εΐμπορεί τα φανερώση τάρχιλά του εις το Ίσοτερεθ Δοτιν δια τον φθόν των κυναγιών' αυτός όμως ζητεί τα του Ναυόπταιδος (τα όποια και θλέπει παραπάνω.)—Αϊ λοπαί παραλείπονται έλλείψει χώρου.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν ναΰταλλάζουν : Ο Αγγουρολογιάτατος με τον Ζοφερόν Μεσσιωνα—ή Πάλλουσα Καρδία με την Πένθημον Κυπάρισσον και Γλυκειαν Ελιπίδα—ή Ιπποδαμάστρια με την Γλυκειαν Ελιπίδα και Πένθημον Κυπάρισσον—ή Μελαγχολική Ναυτοπούλα με το Λουλοδιδι τοϋ Βουνοϋ Ίδιν της Νυκτός,Χρυσήν Σφυρίκτραν και Ανοδοδωμήν Ιων.—ο Ανεμοστρόβιλος με την Αεροναυτοπούλαν.—ο Εύγενη Βαρδύλας με τον Έχθρόν του Σόλλα και Τι με μέλει — ή Γλυκειά Έλλας με τον Κομίτη της Ερωποπόλεως—ή Θάλια Μανουσηγιάρνη με την Τελευτιάδη Χαλιόδινα [ΕΕ] Ίριδα, Πτερωτήν Βαρκούλαν. Ρας Άλουλαν και Κάρμεν Σόλιθ—ο Δευκώτερος Άγγελος με την Χλόην τώ Κηπισσώ [ΕΕ] Παροτείνεβλον [ΕΕΕ] Έθνικόν Τύρον, Γλυκειαν Έλλάδα και Ναυόπταιδα—ή Άρκάς με τον Νικόλαον Δεκαβάλλον, Γλυκειαν Ελιπίδα και Στήριγμα της Μητρος.—ή Κατίνα Μεγαρόεις με την Μούσαν της Αστρονομίας, Πικ Νικ, Ταυγέτην, Κόρην τοϋ Βουνοϋ και Μελαγχολικόν Νάτην—ή Ροδοφοτισμένη Δύσις με τον Κάλυκα Ρόδου, Γαλλικήν Σημαίαν, Έλληνικήν Σημαίαν Σαμακίην Σημαίαν και Έθνικόν Τύρον.

—το Σιδηροϋν Κρόνος με την Ταυγέτην και Σελήνην Ιανουαρίου—ή Αικατερίνη Κοτζάλη με τον Ναύαρχον της Βαρέλλας, Ιωάννην Δούμαν και Καρδίαν υπό Πέραν—ο Μέλλων Αρχιεπίκοπος με τον Άρκαίο, Νεοαΐδα τού Δελφιοϋ, Έσθινόν Άσμα και Αρχικοιτουλιακαρ—ο Σπουδαίος Αθρωπόκος με τον Σμυριανόν Ίπότην, Αρχιναύαρχον Εβριβιάδη, Ηρωα της Σύρου, Κουκουράι και καί Φισίκι, Ναυτοπούλαν και Ίωνικήν Ακτιήν—ή Δεσποινίς Σατωβριάνδου με το Κριπ Κράπ, Αριστομένην τόν Μεσσηνιον, Ακαρίταν Φαταούλαν και Φιλέρημον Ιων—το Άρθος τού Παρνασσού με την Γλυκειαν Έλιπίδα, Ναυτοπούλαν και Παρνασσόν—ή Αναστασία Σαρροπούλου με την Κεκήν Παντοπούλου και Κατίαν Δουλιδον—ή Θεά Αθηνα με τον Άθνηρον Στέφανον, Ζηλειμένην Βοσχοπούλαν, Αχολο Περιστέρι, Αηδόνα της Τερψιδίας και Βαρκούλαν τού Φαλήρου—ή Αεροναυτοπούλα με το Πνεύμα της Αντιλογίας, Αμυδάρα Λάμψιν, Αρλεκίνον, Τρεχαγροβούλοπον και Γλυκειαν Έλιπίδα—το Ίσοτερεθ Δοτιν με την Σαθην Νησιωτοπούλαν, Ιων της Κηρσιόσις, Απειρον Νίκην και Αρχιζιάνιον—το Πηνν της Ερήμου με την Θεραπαινίδα των Μουσών και Μέλλουσαν Καλλιέρινα—ο Διδνσοφς με τον Άρθος της Αλόης Ποητόν Δαίμονα και Ναυτοπούλαν—ο Μακρολέλλας με το Ταπεινόν Ιων, Άδραν τού Βουνοϋ, και Παλλικάρη της Λατίας—ή Έλληνοπούλα με τον Χρυσορρόαν Πακτωλόν, Κέμα της Σαλιμίνος, Λουλοδιδι του Βουνοϋ, Ταλεινόν Ιον και Βίγλαν—το Πικ Νικ με το Δορχιζιάνιον, Αστέρια τού Βέγα, Ταυγέτην, Μουρζοφλορον και Τι Τι Μπειν-Μπιδι.—ή Πτερωτή Βαρκούλα με τον Πηνν της Ερήμου και Άδραν τού Βουνοϋ—ο Ταρταρίος της Ταρασκόνης με τον Στρατηγόν Αντιβαν—ο Ναυόπταις με την Βίγλαν, Τρομάραν, Φάλοταρ, Πρώτην Μαίον και Ακτιένα Χαράς—ο Τρικυμιώδης Μαλέας με την Βίγλαν, Γλυκειαν Ελιπίδα και Μούσαν της Αστρονομίας—ο Σχιλλερ με την Δοθγάγορ Στρουθοκάμηλον. Αεροναυτοπούλαν και Πιστόν Σύμμαχον—ο Άρατος με την Βασίλισσαν Μαργώ, Δ. Π. Αριβαν, Πασχάλιαν, Ορημητικόν Χείμαρρον και Παρηγόρον τών Θλίψεων—ο Νικητής της Δουσερλίσης με τον Μικρόν Κατεργάτην, Αμυνοβάλασαν τού Μεσολογγίου και Ίωνικήν Ακτιήν—το Λουλοδιδι τοϋ Βουνοϋ με τον Αγγουρολογιάτατον, Κόδρον, Ίριδα, Ανεμοστρόβιλον και Αστεροβόσον Νύκτα—ο Εμπεδοκλής με τον Νεόν Ηρακλέα, Ηλιόλοστον Πρωϊαν, Προφεία, Καθηρέα και Παρνασσόν.

Από ένα γλυκό φίλακι στέλλει ή Δίπλασις προς τους φίλους της : Αγνήν Φιλίαν, Ροδοσθεφανομένην Αδγήν, Κόδρον (όραία, θλέπω, επέρασατε την πρωτομαγιάν αι λύσεις σου ελήφθησαν όλαι.) Ζωηραν Φλόγα (ή περι ής έρωτας συνώνυμος σου διαμένει έν Πέλω.) Μυστηρώδη Φύσιν (σε συγχάρω δια τον λαμπρόν βαθμόν του άπολυτηριού ή κάρτα σου ώραιόστατη, εύγε !) Νεόν Ηρακλέα (ή παραγγέλια σου έτετελειόθη.) Όλιον τόν Γριπέα (εύφυής ή νέα μαγική εικόνα, άλλ' όχι και άξια δημοσίευσως : δά να δημοσιεύω και πάλιν Μ. Εικόνα συνδρομητοϋ μου, πρέπει να εΐνε δεκαφοράς ύπερστέρα της του Γαριόν.) Φιλοθάνατον (σου άπήνησα, ότι ή Άλληλογραφία του Μ. Συλλόγου, δέν εΐνε δυνατόν να γίνετα δια του φύλλου' αν όλοι μου έστέλλαν από τόσας πληροφορίας, με την άπατησαν να δημοσιεύσθων, τί θα εγίνετο ;) Ναυτοπούλαν της Άδρον (να σου ζήση ό βαπτιστικός σου επέρασε το δονά-

κί) Βασιλίδα της Ερήμου (δεν ἀμφιβάλλω
 ότι θά ξεσπάθωτς με δλον σου τόν γῆλον) 'Ιω-
 σὴφ Πεσσαρίνη (δικαί δὲν σημαίνει καὶ τὸ
 ψευδώνυμόν σου;) Κῆμα της Σαλαμῆος
 (καλὸν ταπεινὸ!) Καθαροὶδὸν Ἀρίωνα (δικαί
 ἀρχίζει τὰς Ἀσκήσεις σου με κλλιγραφίαν καὶ
 τελειώνει με κακογραφίαν; βάρυνσαι εἰς τὸ τέ-
 λος; πρόσταξ, διότι εἶναι ἐλάττωμα· ἀπὸ ὑστερ-
 νά τιμοῦν τὰ ποῖα· λέγει μία προομίαι·)
 Ἀγριοριανταφυλλίαν (ἡ Κικὴ σ' εὐχαριστεῖ
 πολὺ διὰ τὰ γραμματικῶμα πού της; ἔστειλες·)
 Ἀργυδαμῶνιον καὶ Κῆμα της Προκήπου (να
 εἰπῆς εἰς τὴν μικρούλαν 'Ελένην, δι' κ' ἐγὼ τὴν
 ἀγαπῶ πολὺ καὶ διὰ τὴν βέλπει τὴν ὥραν πάτε
 να μεγαλώσῃ διὰ να μὴ γρίψῃ καὶ αὐτὴ! αὐ
 σεῖς δεκταί!) Ἐλαιὰν της Δευκάδος (πραινεται
 διὰ κάποιον λάθος ἔγνωσε διὰ τὰ λάθος τετραδίου
 ποῦ δὲν ἐξήγησε!) Ἀγρίον Μάρτην, Ἰοστε-
 φῆς Ἀστν, Πεντελικὸν Ζεφυρον (θὰ δημα-
 σιευτοῦν με τὴν σερβὶν τῶι,) Οὐμίχλην της
 Ἀγγίλιαν, Γίδν η: Νυκτός, Σέλιουρον τὸν
 Κεραυνόν (να εἰσαι βιβλίος δι' εἰς διους βδοί
 φωσῶνται κλέπται Πνευμ· Ἀτκήσεων, γράρω
 μαυρόσημα· σοὺ παρατηρῶ ὅμως, δι' ἡ πληρωμὴ
 της συνδρομῆς δὲν εἶνε δωρον ἐπὶ ἐμῆ, ὅπως νο-
 μίζεις!) Λιμονόαλασαν τὸς Μεσσαγγιόου
 (ἡ περὶ ἡς μ' ἐρωτάς δὲν εἶνε συνδρομὴ· ριά μου·
 σὲ παρακαλῶ νὰ μὴ παύσῃς ποτέ· νὰ μ' ἐ-
 νοχλῆ!) Κ. Γ. Σαλλόστρον (πολὺ εὐκλον τὸ
 αἰνιγμα σου· συνήθως δημοσεύω δυσκολώτερα!)
 Ἰππότην της Ἐρυθρᾶς Οἰκίας (κ' ἐγὼ δὲν
 σε εἶχα λησμονήσῃ; ἡ Γιαγιά σου στέλλει τὴν
 θερμότητα της εὐχὴν διὰ τὰς ἐτεροῦς!) Φιλέ-
 ρημον Ἰορ (σοῦ ἔστειλα μίαν Ἀγγελίαν καὶ
 σ' εὐχαριστῶ πού θά ξεσπαθώσῃς καὶ πάλιν·)
 Ὠχρὸν Λυκόφωσ (χαίρω πολὺ πού θὰ μὴ γρί-
 ψῃς τακτικά) Καρίαν (δὲν ἀμφιβάλλω δι'
 ἐργάζεσαι εἰλικρινῶς, συνδέουσα ἀσκήσεις ἰδι-
 κάς σου· ἀλλὰ τὰ πνεύματα, μικρὰ ἢ μεγάλα,
 συναντιῶνται!) Παταγίτην Χ. Χριστόφα (δι'
 ο,τι μ' ἐρωτάς, ἦς Ὁδηγὸν Συνδρομητοῦ, Κεφ.
 Η' Σημειώσεις· ὁ Ὁδηγὸς ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ
 Ἰον φύλλον·) Ἀνὸρχαρον (τὸ ὅποσον μὲν περι-
 γράφει ὠραϊότατα τὰς ἐξ Ἀθηῶν ἐντυπώσεις
 σου, καὶ θαυμάζει τοὺς Περιπάτους τοῦ κ. Φαί-
 δωνος, τοὺς ὁποίους ἀνέγνωσε καὶ πάλιν μετὰ τὴν
 ἐπίσκεψίν σου.) Βροκολοιγόν Ἀρην (εἰπέ εἰς
 τὴν ἀδελφὴν σου εὐχαριστικῶς, ἀλλὰ νὰ μὴ γρά-
 ψῃ μόνη της νὰ τὴν γνωρίσω) Λουσιθήρα της
 Ἀφρικῆς (ἔστειλε!) Ροδὸν ἔδω· Ἀλιπέων (ἀ-
 κόμη δὲν ἐδημοσεύθησαν τ' Ἀποτελέσματα τοῦ
 Διαγωνισμοῦ της Μεταρρύσεως·) Μαγευμένον
 Λάσος (σοῦ ἔστειλα Τιμοκατάλογον) Μιμὸζαν
 (τὸ ψευδώνυμόν ἰδικόν σου· δὲν μου εἶχες δῶσῃ
 τὰ ἀρχικά Ε. Θ. Κ.; ἵσπον ἰδιαιτέρας πληροφο-
 ρίας δὲν δημοσιεύω) Θεαγέννη ([Ε] διὰ τὴν
 ἔμμετρον ἐπιστολήν σου· καὶ ὁ κ. Φαίδων σ' εὐ-
 χαριστεῖ πολὺ διὰ τὴν πρὸς αὐτὸν ἐπιστολήν·)
 Μαρκήσιον Λαυταλέουρα (ἐλήθησαν· εὐχα-
 ριστῶ διὰ τὰς ἐκφορὰς της ἴσπον θερμῆς
 ἀγάπης.) Κυνηγὸν τὸν Τίγγρον· ὥστε λοιπὸν
 καλῶς νὰ ἔλθῃς!) Ἀριστέαν τὸν Ἰχθὸν (βε-
 βάλως ἐπιτρέπεται νὰ συμπληρώσῃ κανεὶς τὰς
 λύσεις ἐνὸς φυλλαδίου, γράζων δασ εὔρε κατό-
 πιν ἐπὶ ἄλλου φύλλου λυσοχάρτου, ἀρκεῖ νὰ το
 σταίῃ ἐντὸς της προθεσμίας· αἱ λύσεις πού ση-
 μειώνεις ἐλογισθῶν καὶ ὀρθαί· εἰμπορεῖς νὰ
 γεῖλιτς τὰ τετράδια κατὰ τὰς διακοπὰς, χω-
 ρὶς νὰ το προεῖπῃς·) Ἀθρητινὸν (περιμένω λοι-
 πὸν τὴν περιγραφήν τῶν Ἀγώνων, καὶ εὐχα-
 μαὶ νὰ εἰσθε ἐκ τῶν νικητῶν·) Μολυβένιον
 Στρατιώτην (εὐχαριστῶ·) Χειμωνιάτικην Λι-
 ακάδαν (πολὺ ἐπιτυχημένη ἡ Μαγικὴ Εἰκὼν,
 ἀλλὰ κρῖμα πού εἶνε τόσον παλαιά καὶ σχι-
 σμένη·) Φιλαμερικίδια (ἡ γνώμη μου εἶνε
 δι' ἐμετροπρονεῖς· τὰ τετράδιά σου εἶνε πάν-
 τοτε ὠραία· εἰς τὴν ἐρωτήσιν σου ἀπαντῶ ναι·)
 Παρρασόν, Π. Γ. Βλαχάκην (τὰς θερμότη-
 τας εὐχὰς μου διὰ τοὺς εὐτυχεῖς ἀρραβῶνας της
 ἀδελφῆς σου·) Μπὰμ Μπουμ (σοῦ ἔστειλα τὸ
 Βραδεῖον·) Μαγνητικὴν Βελόνην (ὁμοίως·)

Δρομῆα Φειδιππίδην (ὁμοίως·) Ἀτουχῆ (ὁ ὁ-
 ποῖός μου ὁρῆλται εὐγνωμοσύνην, διὰ τοὺς
 καλοὺς φίλους, τοὺς ὁποίους ἀπέκτησεν ἐξ αἰ-
 τίας μου, ὥστε θὰ διατέξῃ διὰ της διαθήκης
 του τοῦ ἀπογόνου του, νὰ εἶνε ἰσοθῶς συν-
 δραμητὴ μου, ἐπὶ ποιῆ· ἀποκληρώσεως·)
 Ἡρωικὸν Μεσσαλλογγιν, Τσουκνιάδαν (ἔλαβα
 ὑπ' ὄψιν μου τὰς διορθώσεις·) Ἀληθόνη της
 Ἐρήμου (ἡ ὅποια με ἤκουσε, καὶ τὴν χάρησῃ
 νὰ ψάλλῃ· μίαν νύκτα μάλιστα θὰ ἔλθῃ νὰ κα-
 θήσῃ ἀπέσω ἀπὸ τὸ γρῆρεῖν μου, διὰ νάκουσῃ
 τὸ ἀγυὰ της·) Ἐλένην Γρ. Οἰκονομίδου (τὰς
 ἔλαβα, καὶ βεβαίως θὰ δημοσιεύσω μερικὰς·)
 Καρίαν ὑπὸ Πέτραν ([Ε] διὰ τὴν ὠραία ἐ-
 πιστολήν σου·) Βαρδαλαμπόυμπαν, Φάσμα
 της Νυκτός (σὲ εὐχόμε· ἐγὼ νὰ κατόπι-
 ἔορτης·) Τσουχτιρὸν Ἀγκαθὶ (ἡ σημερινὴ σου
 ἐπιστολὴ ἀξίει πραγματικῶς· δύο Εὐσημα·
 ἀλλὰ δὲν σοὺ τα γράρω, διὰ νὰ μὴ νομίσι·
 σοὺ τα δίδω χατηρικῶς τᾶκ, διὰ νὰ μὴ πα-
 ρηπονύσαι·) Ἀπιστόλοσ Καπαπαναγιώτην,
 Νεαρός Ἀμερικανίδας, Ὁραϊον Τεργέστην
 (μοῦ ἤρσαν ἐπὶ περιγραφή της· ἐκδρομῆς·) Μοῦ
 σαρ της Ἀστρονομίας (περίμεινε ἀκόμη ὀλι-
 γόν· ἔλκω δι' ὅτι σου σταίῃον καὶ αὐ καθυ-
 στεροῦσαι·) Φλοῖστον τὸν Εὐδαίον (ἡ Κικὴ
 σ' εὐχαριστεῖ διὰ τὰ γραμματικῶμα τὸ βιβλίον
 ποῦ ἐρωτάς, στοιχίζει φρ 1.75·) Ἀμυδρὸν
 Λάμψιν (τὸ ψευδώνυμόν πού ζητεῖ ὁ ἀδελφός
 σου δὲν εἶνε ἐλευθέρον· ἀ μὲν στείλῃ ἄλλα·)
 Νικόλαον Ἀναγνωστάτουλον (τὸ αἰνιγμα
 αὐτὸ τὸ ἐδημοσιεύσω καὶ ἄλλοτε· δι' ἄλλοτε
 διευθύνσεως πρέπει νὰ σταίῃς 50 λεπτά·) Ἡ-
 ροῖδα Ἀνδρονικήν, Τρεμοσθῶρον Ἀστρον,
 Ἐλλητικὴν Ναυαρχίαν (δὲν ἐπὶ ρίπεται· αἱ
 πρόστασεις γίνονται πάντοτε διοριμέναι·) Ἡρα-
 κλέα Ν. Κηζήρογλου, Ὁλίπιν τὸν Γραπέα
 (ἔξετρελλᾶθη ἡ Κικὴ με αὐτὰ τὰ σπάνια γραμ-
 ματικῶμα·) Ἡρωα τοῦ Μεσσαίονος (μὲ μὲγα-
 λην μου χαρὰν σ' ἐπαναβλήπω·) Ἐνα Λι-
 τάκι (αὐ παραγγέλλαι σου ἐξετελέσθησαν·)
 Αἰθέρη ([Ε] διὰ τὰ εὐορρα στιχίδια·) Ἐσω-
 τερικὴν Ἐλληνοπόλιν (πολὺ, μὰ πολὺ
 γρήγορα!) Μίαν Ν. Παρασκευᾶ (τί χαρι-
 τωμένον τὸ γραμματικῶμα σου! σοῦ ἔστειλα ἐκ
 νέου τὸ 15ον·) Ἰριδα (ἔστειλα τὸ βραδεῖον·
 ἀπορῶ πὺς εἰδευρεῖς καλὰ δι' μ' ἐνοχλεῖς, ἐγὼ
 ἐγὼ δὲν ἔχω εἰδῆσιν ἢ ἡ πληροφορία σου πολὺ
 ἐκτενής·) Ἀνθος της Ἀνδρου (σὲ συλλυποῦ
 μαὶ διὰ τὸν θάνατον της ἀγαπῆτης σου θελαί·
 ἡ Κικὴ σὲ ὑπερευχαριστεῖ·) Ροδωστεφανωμένην
 Ἀνοιξίν κτλ.

Εἰς ὅδας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 15
 Μαΐου, θάπαντησω εἰς τὸ προσεχές.

302. Μεταγραμματιδός.
 Βάλε φ' καὶ βγάλε σ',
 Καὶ θὰ ἰδῆς, φίλε, καὶ σὺ
 Πῶς τὴν Ἠπειρον θάρησῃ
 Καὶ 'ς τοὺς κήπους θὰ πηδῆσῃ,
 Ἐστᾶν ὑπὸ τῆς Ἀρκάδος.

303. — Ἀκανόνιστον.
 + Οἱ σταυροὶ θὰ σχηματίζουσι
 + τὴν φωλεάν, ἐντὸς της ὅποιας
 *+*** θὰ κοιμηθῶν ἡ σάρα δάφο-
 +*** ρα πτηνά.

+
 Ἐστᾶν ὑπὸ τοῦ Ἡρωικῶ Μεσσαλλογγιν

304. Ἐπανόρθωσις λέξεων
 Διὰ τῶν κάτωθι γραμματῶν, καταλλήλως; τοπο-
 θετουμένων, νάποτελεσθῇ γνωμικόν, συγκεῖμενον
 ἐκ δύο λέξεων.

ΑΒΔΕΕΕΠΡΣΣΥΩ
 Ἐστᾶν ὑπὸ τοῦ Κεφ. τοῦ Ἀρίωνος

305.—306. Ἀδελφία Παροράματα.
 1.—Ἐριον οὐδὲν θναιρος.
 Ἐστᾶν ὑπὸ του Ἐθιποῦ Γρ. του

2.—Ἀρορία βάλτου νύξ.
 Ἐστᾶν ὑπὸ του Τυδῆως

307. Ἀπροδόκιτον.
 Τρεῖς ἄνθρωποι διαφόρων ἀναστημάτων, ἐμε-
 τρήθησαν καὶ εὐρήθησαν ὅμοιοι με ὁμοῦ σπι-
 θαμά. Πῶς συνέθη τοῦτο·;
 Ἐστᾶν ὑπὸ του Καπετῶν Γρακομῆ [Ε]

308. — Διπλὴ Ἀκροστιχὴς ἐκ
 παραγῶν.
 Ἐκ τῶν κάτωθι ρημάτων νά εὐρθεῖν ἄλλαι
 τόσαι παραγῶν λέξεις, τῶν ὁποίων τὰ μὲν δεῦ-
 τερα γρῆματα νάποτελεσῶσι ἕνδοξον νῆσον, τὰ
 δὲ τρίτα ἕνα ποταμόν.
 Ἐγὼ, βάλλω, τρώω βαίνω.

Ἐστᾶν ὑπὸ του Τρομῆρα [Ε]

309. — Φωνεντόλοπον.
 τ-λγ-λγ-λγσ,
 κ-τ-κθλ-μλ.
 Ἐστᾶν ὑπὸ του Ἰπποῦ του Γουλιέμου

310. — Ἐλλιποδομογόνον.
 Οσιο-εσι-α-εσι-α-εσι-αι-α-εσι-α-εσι-α-εσι
 Ἐστᾶν ὑπὸ της Φερριτῆς Βαρκοῦδας

311. Γοῖφος.
 ((α) (πλας) $\left(\frac{\Delta\rho}{\Gamma}\right) (\chi \times 21) 1893, 1894, 1895...$)
 Ἐστᾶν ὑπὸ της Ζωηρᾶς Φαίγλης [Ε]

ΛΥΣΕΙΣ
 τῶν πνευματικῶν ἀκτῆσεων της 20 Μαρτίου 1899

[Παροράματα.— Ἡ εἰς τὸ προηγούμενον φύλ-
 λον ὑπ' αὐξὸντα ἀριθμὸν 158 δημοσευθεῖσα λύ-
 σις εἶνε ἡ τοῦ ὑπ ἀριθμὸν 159 Γρίφου· ἡ δὲ
 παραλειθεῖσα λύσις τοῦ ὑπ' ἀριθ. 158 Ἐλλι-
 πομογόνου εἶνε: Κόπος κ' ἐπιμέλεια — πλοῦτος
 καὶ ὠφέλεια.]

160. Καίστρια (Καίσαρ, ἶα). — 161. Πα-
 γασαί (πα, γα, σέ) — 162. Δίος, Δίμος. —
 163. Ἡ σιωπῆ.

164. 165.

ΜΗΡΟΣ (ὁ ΟΜΗΡΟΣ) Κ
 ΗΔΟΣ (ἡ ΔΗΛΟΣ) ΑΡΑ
 ΡΟΗ (ὁ ἘκτωΡΟ Ἡρω) ΔΑΙΟΣ
 ΟΣ (θμϷΟΣ) ΚΑΡΘΦΩΝ
 Σ (Σῶζου) ΗΑΡΥΣΑΤΙΣ

166.— 168. 1, Λεῖγρον (πολλοὶ ΓΗΡᾶ-
 σκου). — 2, Ἄλως (μεγάλη). — 3, Πᾶδος
 (ὁ Πᾶδος). — 169—171. 1, ὁ Ὑμναῖος (εἰμαι
 νέος). — 2, Ἡ ἀγῆ (ἄγε, ἀγῆ!). — 3, Ὁ Να-
 πολέων (να πῶ λέων;) — 172. Τὴν δευτέ-
 ραν φορὰν ἔπιασε τρία φάρια, τὰ ὅποια καὶ τὰ
 τρία μαζί, ἐζύγισαν τὸ τρίτον ἀρ' ὅσον ἐζύγισε
 τὸ ἐν καὶ μόνον φάρι, τὸ ὅποσον εἶχε πᾶσι
 τὴν πρώτην φορὰν — 173. Τὸ γράμμα Μ. —
 174. ΠΗΓΑΣΟΣ (1, ἀπὸ 2, πηΘκος. 3,
 ΓορΓίας. 4, τένΑγος. 5, ΠερΣεύς. 6, κο-
 λοῖός. 7, ἰάΣων). — 175. Πᾶστευε καὶ μὴ ἐ-
 ρεῖνα. — 176. Ἡ Πέργαμος εἶνε πόλις μεγάλη.

Ἐκ τοῦ Τυπογραφείου τῶν Καταστημάτων Ἀνέστη Κωνσταντινίδου 1899.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

EIKONOΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου της Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χῶραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΤΙΜΗ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ ΔΙ' ΕΝ ΕΤΟΣ
 Ἐσωτερικοῦ δραχ. 7.— Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 8
 Δι' συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός
 καὶ εἶνε προπληρωταί δι' ἕν ετος.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἐν Ἑλλάδι λεπ. 13.— Ἐν τῷ Ἐξωτ. φρ. χρ. 0,15
 ΓΡΑΦΕΙΟΝ ἐν Ἀθίναῖς
 Ὁδὸς Αἰθίου, 117, ἐναντὶ Χρυσοπηλαιωτισσῆς

Περίοδος Β'. — Τόμ. 6^{ος}. Ἐν Ἀθίναῖς, τὴν 29 Μαΐου 1899 Ἔτος 21^{ον}. — Ἀριθ. 22

ΟΙ ΧΡΥΣΟΘΗΡΑΙ ΤΗΣ ΑΦΡΙΚΗΣ

[ΜΥΘΙΟΛΟΓΙΑ ὑπὸ ANDRÉ LAURIE]
 (Συνέχεια ἔδε σελ. 169)

— Τί ιδέα, φίλε μου! Ἐγὼ ἀπλοῦ-
 στατα περιμένω μιὰ μηχανή γιὰ τὰ
 τοῦδ' ἄλλα, πού κατασκευάζω 'στὸ μαγαζὶ
 μου. . . Μόλις τὴν παραλάβω, θὰ το
 κῆψω λάσπη. . . Ἐπὶ τέλους, ὅσω μένο-
 μεν ἐδῶ, δὲν μου λῆτε τὴν ἱστορία αὐτῆς
 της Εὐστράθειας;

— Ἡ Εὐστράθεια, πού λές,

φιλτάτ' μοι, ἦτον ἕνα ὠραῖο
 μαρσελιζικο βαπόρι της Ὑπερω-
 κειανῆς Ἐταιρείας, πού ἔταξεί-
 δευε γιὰ τὸ Ἀύρβανον με κυβερ-
 νῆτή τὸν κ. Φρανκέρ, ἕνα σωστὸ
 θαλασσινο γερολύκο. Ἡ Εὐστρά-
 θεια εἰς εἶς παρὴν κάρουον ἀπ' τὸ
 Ὄδοκον καὶ τραβοῦσε ἴσα κατὰ τὴ
 Ζανζιβάρη. Μιὰ νύκτα σκοτεινὴ,
 ἐτρακάρισε μ' ἕνα ἄλλο βαπόρι.
 Τὴν ἐκοψε 'στὴ μέση καὶ πάει
 δουλειὰ της. Τὸ ἄλλο βαπόρι τοῦ-
 δωκε δρόμο, κι' ἀπὸ 'δῶ πᾶν οἱ
 ἄλλοι. Οὕτε κῆταξτε κᾶν νὰ ἰδῆ τί
 γίνονται οἱ ναυαγοί. Τοῦς ἄρρεσε
 'στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

— Αὐτὸ εἶνε τερατώδες! Ἡ
 ναυτικὴ δικαιοσύνη πρέπει νὰ ἐπέμ-
 θε χωρὶς ἄλλο.

— Βεβαίωτα! Μὰ τί νὰ κά-
 μη; Κανένας δὲν ξεῦρει τὸν ἔνο-
 χο, οὔτε τὴν ἐθνικότητά του κᾶν.
 Κανένας μάρτυς δὲν ἐσώθηκε, διὰ
 νὰ φωτίσῃ τὴν δικαιοσύνην.

— Μὰ δὲν ἐλέγατε τώρα πῶς
 αὐτὴ ἡ κυρία;

— Μάλιστα, αὐτὴ ἡ κυρία εἶνε
 ἀπὸ τοὺς ναυαγούς. Μὰ τί κατὰ-
 λαβαίνει μιὰ γυναῖκα ἀπὸ ναυτικά
 πράγματα; Τί νὰ πῆ κι' αὐτὴ;
 Σὲ τέτοιες στιγμῆς εἶνε ἄνδρες
 πού τὰ χάνουν. Τί νὰ σου κάμη
 μιὰ γυναῖκα; Ἐκεῖ πού ἐκοιμοῦν-
 ταν, ἐζύπνησαν ἐξαφνα ἀπὸ τὸν
 κρότο της συγχρούσεως, ἐρρίχτη-
 καν πατεῖς με πατῶ σε μέσα 'στὴς
 βάρκες, στριμωγμένοι σάν τὲς σαρ-

δέλες, μέσα 'στὸ σκοτάδι, 'στὸ κρύο, 'στὸ
 κύμακα. Ὅταν ἐξημέρωσε, ἐνῶ τὰ κύμακα
 τοὺς ἔσερναν ἐδῶ κ' ἐκεῖ, εἶδαν ἕνα γαλ-
 λικὸ βαπόρι νάρχεται πρὸς τὸ μέρος τους.
 Ἐζύγωσε, τοὺς ἐπῆρε ἐπάνω, καμμιὰ
 τριανταριά ἀπ' αὐτούς, καὶ τοὺς ἐφέρει
 ἐδῶ πέρα.

— Καὶ μέσ' εἰς αὐτοὺς τοὺς δυστυ-
 χισμένους ἤτανε, λέτε, καὶ αὐτὴ ἡ κυρία;
 — Μάλιστα, εἶπεν ὁ ἀγαθὸς παντο-
 πῶλης, ρίπιον βλέμμα βαθυτάτης συμ-
 παθείας πρὸς τὴν Καν Μασσαί, ἡ ὅποια
 ἐφαίνετο ξένη πρὸς ὅλα τὰ συμβαίνοντα

περὶ αὐτήν, προσηλωμένη μόνον εἰς τὸ
 καταπλεόν ἀτιμόπλοιο, τὸ ὅποσον εὐρίσκει
 τὸ ἦδη παρὰ τὴν εἰσοδὸν τοῦ λιμένος
 — Ἡ δυστυχισμένη αὐτὴ γυναῖκα
 ἔταξείδευε με ὅλη τὴν οἰκογένειά της,
 τὸν ἄνδρα της, τὴν κόρη της, τοὺς δύο
 υἱούς της καὶ μιαν ὑπέρθετριαν. . .
 Δὲν ἔχει λοιπὸν εἰδῆσιν τί ἀπέγιναν οἱ
 δικοί της, ἔξωρα ἀπὸ τὸν γυῖό της τὸν
 μεγάλον. Τῆς εἶπαν πῶς αὐτὸς ἐσώθηκε
 καὶ βγήκε 'στὸ Ἀδεν.

— Μήπως περιμένει αὐτὸν τώρα;
 — Πολὺ πιθανόν. Ἐπειτα περιμένει
 καὶ νέα μετὰ τὸ ταχυδρο-
 μεῖο. Ὅλος ὁ κόσμος ἐδῶ
 τὴν ἀγαπᾷ καὶ μαλλῶ-
 νουν ποῖες νὰ της πρωτο-
 ναφανῇ χρήσιμος καὶ νὰ
 τῆς δείξῃ τὸ σεβασμὸ τοῦ
 καὶ τῆ συμπάθειά του
 γιὰ τὴν μεγάλη δυστυ-
 χία της. Ὅλοι κυττά-
 ζουν τίς ἐφημερίδες καὶ
 τὰ τηλεγραφήματα, μή-
 πως ξετρυπώσουν που-
 θενά καμμιὰ σχετικὴ
 πληροφορία, γιὰ νὰ πᾶνε
 ἀμέσως νὰ της τὴν ποῦν
 καὶ νὰ τὴν καλοκαρδί-
 σουν. Ἐτοι ἐμαθεύθηκε
 καὶ πρὸ τριῶν μηνῶν τὸ
 φθάσιμο τοῦ γυιοῦ της
 'στὸ Ἀδεν.

Τὸ ἀτιμόπλοιον εἰσῆλ-
 θεν εἰς τὸν λιμένα καὶ
 ἠγχυροβόλησεν. Μεταξὺ
 τῶν λέμβων, αἱ ὁποῖαι τὸ
 περιεκύκλωσαν, διεκρί-
 νετο μιζ, φέρουσα τὴν
 Καν Μασσαί, ὀρθίαν, με
 τὰ βλέμματα προσηλω-
 μένα πάντοτε ἐπὶ τοῦ
 πλοίου.

Ἀψηνς μιὰ κραυγὴ
 ἠκούσθη, ἀντηχήσασα εἰς
 τὰς καρδίας ὅλου ἐκεί-
 νου τοῦ πλήθους:

« Παιδί μου! Ἐρρί-
 κέ μου! »

Ἰψήλως καὶ ὠραῖως

« Ἐναξίωμα με εἶχε σκεπάση. . . » (Σελ. 174, στήλ. 6^η.)